BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII IAȘI

Ospețe de odinioară

Se crede în general că vechii Romani au fost maeștri în arta de a benchetui, dar popoarele moderne le-ar putea da mult înainte pe tărâmul acesta.

Să ne reamintim nunta ducelui de Landshut din anul 1475, când musafirii înghițiră în opt zile 300 de boi, 63.000 de păsări, 500 de gâște, 75.000 de raci, 75 de mistreți, 162 de căprioare. Spre a «stropi» aceste bucate copioase, s'au consumat 3660 hectolitri de vin.

Un alt mâncăcios mare era margravul de Ansbach, care cântărea 200 kilograme și avea o grosime de 2 metri. Când a murit, s'a constatat că ficatul său cântărea 5 livre, plămânii săi 4, inima o livră și jumătate, splina sa o livră și un sfert (o livră egal cu 500 grame).

In unele provincii din Germania s'a menținut această frumoasă poftă de mâncare.

Incă pela mijlocul secolului trecut, o familie de țărani chiaburi consuma în fiecare an câte două vaci grase, 4—5 porci, mai multe oi, vreo 20 de gâște, o duzină de viței, deci 250—300 livre de carne pe an, pe când burghezul din oraș nu mânca decât vreo 130 livre.

Un argat înghițea în prima zi de Paști 30 de ouă tari, iar patronul său mânca la dejun 150 de stridii stropite cu 3 sticle de vin.

Un anume Paul Butterbrodt, care trăia la Paris pe vremea lui Ludovic XVI, era privit ca o adevărată curiozitate: cântărea 500 de livre, și când muri, a trebuit să se lărgească ușile locuinței sale ca să se poată scoate cosciugul.

Oamenii de 300 kilograme nu erau rari și se spunea că cei grași își petreceau zilele călduroase în pivniță, ca să nu se topească.

Vorbesc și maimuțele la telefon!

(Photo-exclusivitate Keystone)

Introducându-se un serviciu telefonic intern la grădina zoologică din Londra, două maimuțe au fost puse să inaugureze telefoanele, sarcină de care s'au achitat cu toată conștiinciozitatea.

Clubul desamăgiților

Treizeci de tineri Englezi și-au jurat reciproc de a rămâne holtei până la moarte și au întemeiat la Ashington, în comitatul Northumberland, un «Club al desamăgiților».

Au făcut'o ca reacțiune contra frivolității tinerelor fete din țara lor, spre a le dovedi că se pot lipsi de ele...

Ele, însă, vor găsi alți tineri.

Turnul aplecat din Franța

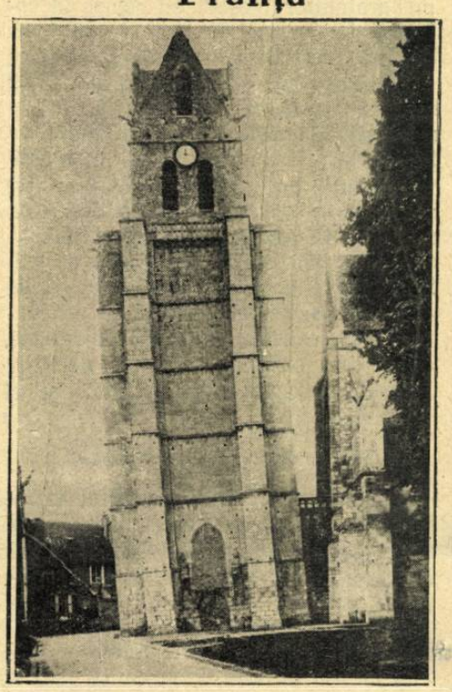

(Photo-exclusivitate Keystone)

Nu numai la Pisa, în Italia, există un turn aplecat, ci și în Franța, la Etampes, există unul culcat destul de primejdios într'o parte, dar fără a amenința cu prăbușirea.

Idilă dintr'un oraș olandez

(Photo „The New York Times" Ltd., Berlin)

Aspectul unei străzi din adormitul oraș olandez Volendam, unde locuitorii organizează de două ori pe săptămână câte o zi de uscare a rufelor. Strada aceasta se poate ușor lipsi de agent de circulație.

Gânduri

O pruderie exagerată nu este uneori decât o variantă a ipocriziei.

Albert Wolff

*

Probitatea e virtutea săracilor; virtutea ar trebui să fie probitatea bogaților.

Duclos

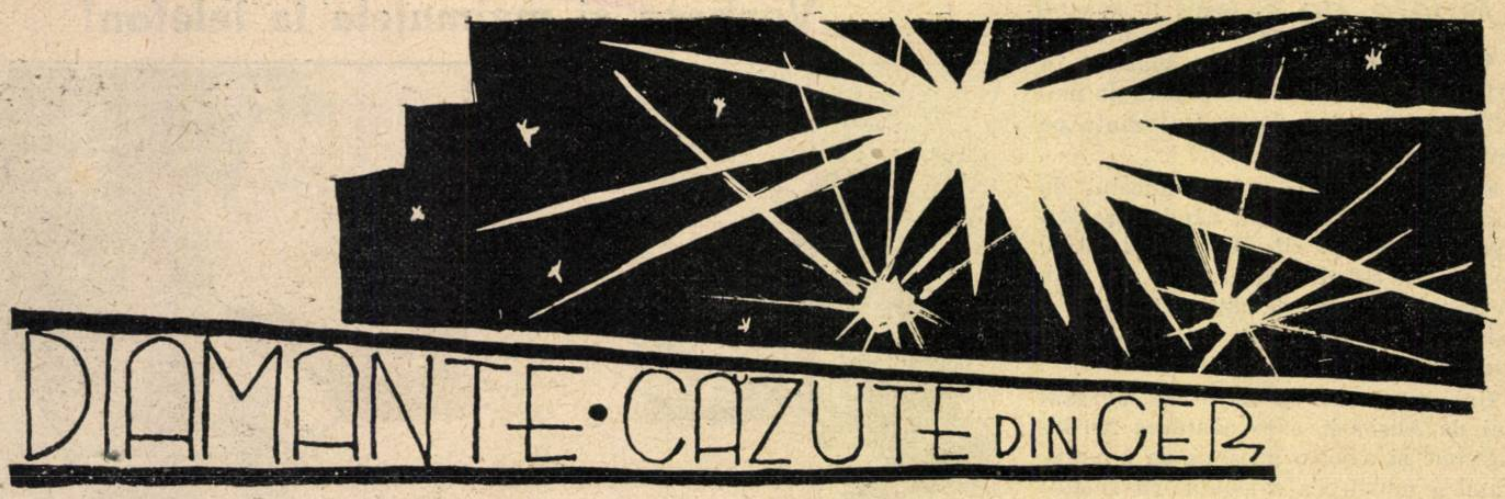

Nu trece an fără ca lumea să poată citi vestea că inginerul american X... ar fi reuşit să fabrice diamante prin cristalizarea artificială a cărbunelui. Cum ar fi reuşit şiretul chimist să fure naturii superba piatră preţioasă, ar fi — aşa se spune mereu — secretul lui; fapt cert ar fi numai că locul de naştere al diamantului artificial e un cuptor de topit, în care cărbunele s'ar fi transformat, la calorii fantastice şi sub presiunea a multor sute de atmosfere, în diamante pure. Şi, citind acestea, ai impresia că a şi pălit splendoarea vestitelor Kohinoor, Mare-Mogol, Cullinan, cunoscute ca cele mai scumpe pietre preţioase din lume...

După aceea se constată că ştirea era pur şi simplu inventată. Colecţiile de diamante, ca din basme, ale maharajahilor indieni au rămas la valoarea lor uriaşă de sute de milioane de lire sterline şi tot visul cristalin al alhimiştilor se evaporează. Este cert că inginerul X... din Conecticut a reuşit să obţie diamante veritabile în cuptorul său de topit, diamante de cea mai pură claritate; dar lucrurile acestea preţioase au enormul defect că nu pot fi văzute decât printr'un microscop care măreşte de multe sute de ori. Sunt pietre preţioase liliputane aceste diamante artificiale, şi ele nu pot deveni periculoase pietrelor naturale, după cum şopârla nu poate periclita crocodilul, care e în definitiv şi el o şopârlă.

Metoda «infailibilă»

Printre miile de încercări şi experimente din ultimul timp, cel care a nimerit'o mai bine, a fost Francezul Moissan, alhimistul de pietre preţioase cel mai izbânditor, care a descoperit de mult metoda „infailibilă" pentru fabricarea diamantelor artificiale şi s'a şi folosit de ea cu succes răsunător. Cu succes răsunător în înţelesul deplin al cuvântului, căci la una din experienţele sale s'a produs o explozie, care era cât pe ce să arunce în aer pe maestru cu laboratorul său cu tot.

Nenorocirea s'a produs la răcirea subită a massei de fier topit la mare temperatură, în interiorul căreea se aflau grăunţe de carbon. Moissan scufundase vasul pentru topit, cu un cleşte, în apă foarte rece. Răcirea rapidă făcuse ca fierul topit să se contracteze şi să exercite o presiune enormă asupra grăunţelor de carbon, cari urmau să se cristalizeze.

De fapt, Moissan putea obţine pe

meroşii săi adepţi nu au obţinut nici ei succese, cu toate că procedeul lui Moissan fusese îmbunătăţit. Din vasul de topit apăreau totdeauna doar nişte grăunţe minuscule, dar niciodată pietre preţioase mari. Cu mijloacele tehnice actuale nu se pot fabrica diamante de preţ şi e foarte dubios dacă — oricât tehnicianul ar fi şters de multă vreme din dicţionarul său cuvântul „imposibil" — se va putea reuşi în curând.

O taină a naturei

Fabricarea diamantelor rămâne deci o taină a naturei, care se opune cu încăpăţânare să-şi divulge brevetul. Incercările de a-i face concurenţă sunt condamnate a da greş din motivul că niciun om nu ştie încă în ce mod natura reuşeşte să fabrice cristale limpezi ca apa (diamante) din cărbunele ordinar, pe care îl ştim negru.

Ar trebui să se afle deci, înainte de toate şi foarte amănunţit, cum formează natura diamante din carbon, de oarece numai atunci laboratoriile ar putea începe să-i facă concurenţă. Există, ce e drept, multe ipoteze şi presupuneri. Marele naturalist englez Crookes, un precursor ştiinţific al lui Roentgen, era convins că diamantele sunt eliminate de cratere odinioară vulcanice din masse de fier topite conţinând grăunţe de carbon. Lava topită dă prin urmare: focul, căldura, fierul care se contractează la răcire, presiunea pentru producerea diamantelor. După cum vedem, inginerul Moissan s'a mărginit să copieze în laboratorul său procedeul naturei presupus de Crookes.

Dar nici concepţia aceasta a lui Crookes nu a rămas necombătută.

Ipoteza unui astronom

Un astronom german a emis, recurgând la multă ştiinţă şi perspicacitate, ipoteza că diamantele ar fi de origine cerească, că ar fi pietre preţioase căzute din cer.

După părerea sa, toate diamantele depe pământ ar fi fost la origine doar nişte grăunţe ordinare de carbon închise în meteoriţi. Un asemenea meteorit, care, când cade pe pământ din spaţii cosmice, dă iluzia optică a unei stele căzătoare, e, după cum se ştie, o ţandără din univers, o bucată de fier, nichel sau piatră. Prins de puterea de atracţie a pământului, el străbate vâjâind, cu o viteză enormă, care poate atinge patruzeci kilometri pe secundă, marea de aer a pământului. Din cauza fricţiunei uriaşe, se inflamează, iar gazele cuprinse în massa sa sfărâmă uneori, depe urma presiunei lor exagerate, meteoritul, care face explozie cu sgomot.

Există prin urmare ambele elemente necesare pentru producerea diamantului: căldură fantastică şi presiune enormă. Dacă exista carbon în interiorul meteoritului, el se putea transforma în diamante. Dece nu?

Oricum ar fi, pare stabilit că temperaturile ce putem obţine acum pe suprafaţa pământului, pe cale naturală sau artificială, nu sunt suficiente spre a transforma carbonul în diamant. A stabilit'o de curând decedatul profesor universitar Cornelius Doelter pe baza unor cercetări conştiincioase, şi o dovedesc insuccesele experienţelor de până acum de a se fabrica diamante artificiale.

Cu toate acestea, temperaturile ce le poate produce tehnica modernă, sunt atât de uriaşe încât se apropie de căldura enormă ce domneşte până şi pe suprafaţa soarelui. Fizicianul dr. Lummer din Breslau, care a bătut recordul pe tărâmul acesta, a obţinut cu lampa sa de presiune până la 6000 grade centigrade. Intr'un meteorit care se prăbuşeşte, pot exista însă temperaturi şi mai mari; poate că dovedirea acestei presupuneri va aduce într'o zi siguranţa că diamantele cad în adevăr din cer!

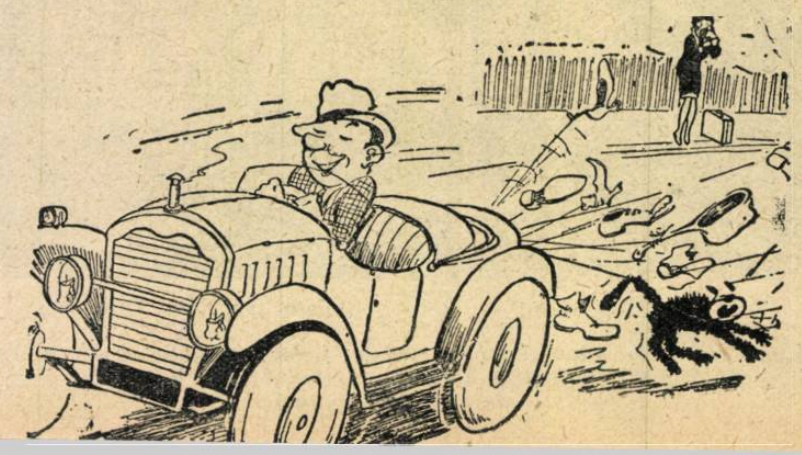

DUPĂ CHIPUL şi ASEMĂNAREA LUI DUMNEZEU

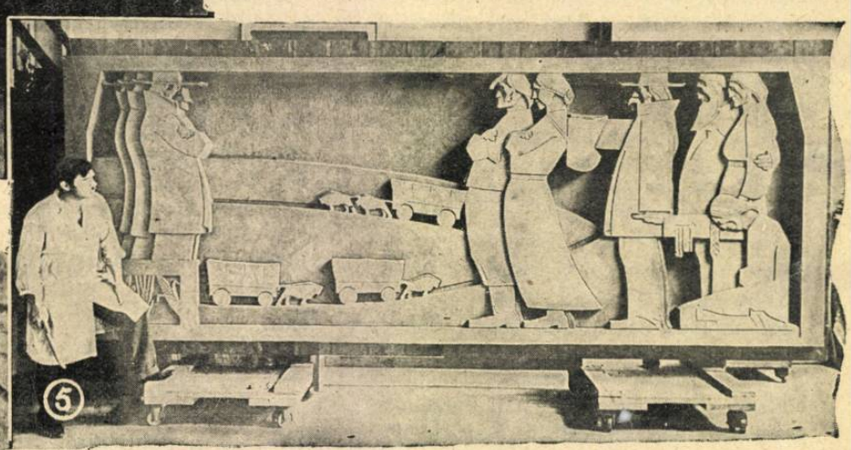

Zămislit de Dumnezeu după chipul şi asemănarea lui, era firesc ca omul să aibă şi pornirile sale pătimaşe de creator...

Şi astfel s'a născut arta: mai întâi o reproducere fidelă a minunilor naturii lăsate de Dumnezeu, iar mai pe urmă o interpretare a acestei naturi, prin filtrul personalităţii fiecărui artist.

E suficient să contemplaţi operele de artă de pe această pagină, spre a vedea câte mijloace de înfăptuire stau la 'ndemâna pictorului şi sculptorului.

Cele mai multe reproduceri sunt după lucrări plastice. Ele au caracterul predominant al spasmului epocei noastre, care se străduieşte să găsească un stil şi un ritm, caracteristice. Unica pictură aşezată între diversele sculpturi, este mai veche de 60 de ani, şi ea are de aceea o atmosferă mai liniştită, un cadru mai anecdotic, o poezie mai lesne de descifrat de la prima ochire.

Plasticele sunt însă, toate, torturate de nervozitatea artiştilor respectivi, cari simt nevoia să exprime în lucrările lor, ceva din neoprimitivismul epocei noastre, ceva din aspra ei naivitate şi din gândirea răsucită şi plină de sevă, ce ne-a devenit o adevărată obsesie tuturor.

Gusturile nu se discută... De aceea se prea poate ca multora din dv. să vă placă mai mult stilul simplu şi omenesc din unica pictură de pe această pagină. Asta nu vă poate împiedeca însă de a recunoaşte că celelalte lucrări dovedesc un efort lăudabil de creaţiune.

Şi dacă poate imaginile zămislite de ei nu mai sunt «după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu», în schimb trădează străduinţa omului de a fi un creator după chipul şi asemănarea.. sufletului său.

1. Un colţ din atelierul soţilor Skeaping din Londra, amândoui sculptori: ei lucrează la două opere plastice, futuriste, pe cari le vor expune la o expoziţie comună. — 2. O cariatidă de pe noul palat al Băncii Angliei, care a stârnit mari controverse la Londra, fiind considerată «hidoasă şi grotescă».— 3. «Andersen citind basme unui copil bolnav»: pictură de Edna Jerichau Baumann (1861). — 4. Capul lui Beethoven ca piatră ornamentală la un colţ de stradă din Amsterdam. — 5. Sculptorul american John David Broin cu ultimul său basso-relief, reprezintând cucerirea de către albi a Wild Westului american: lucrare modernă şi foarte discutată.

Botez în massă de negri

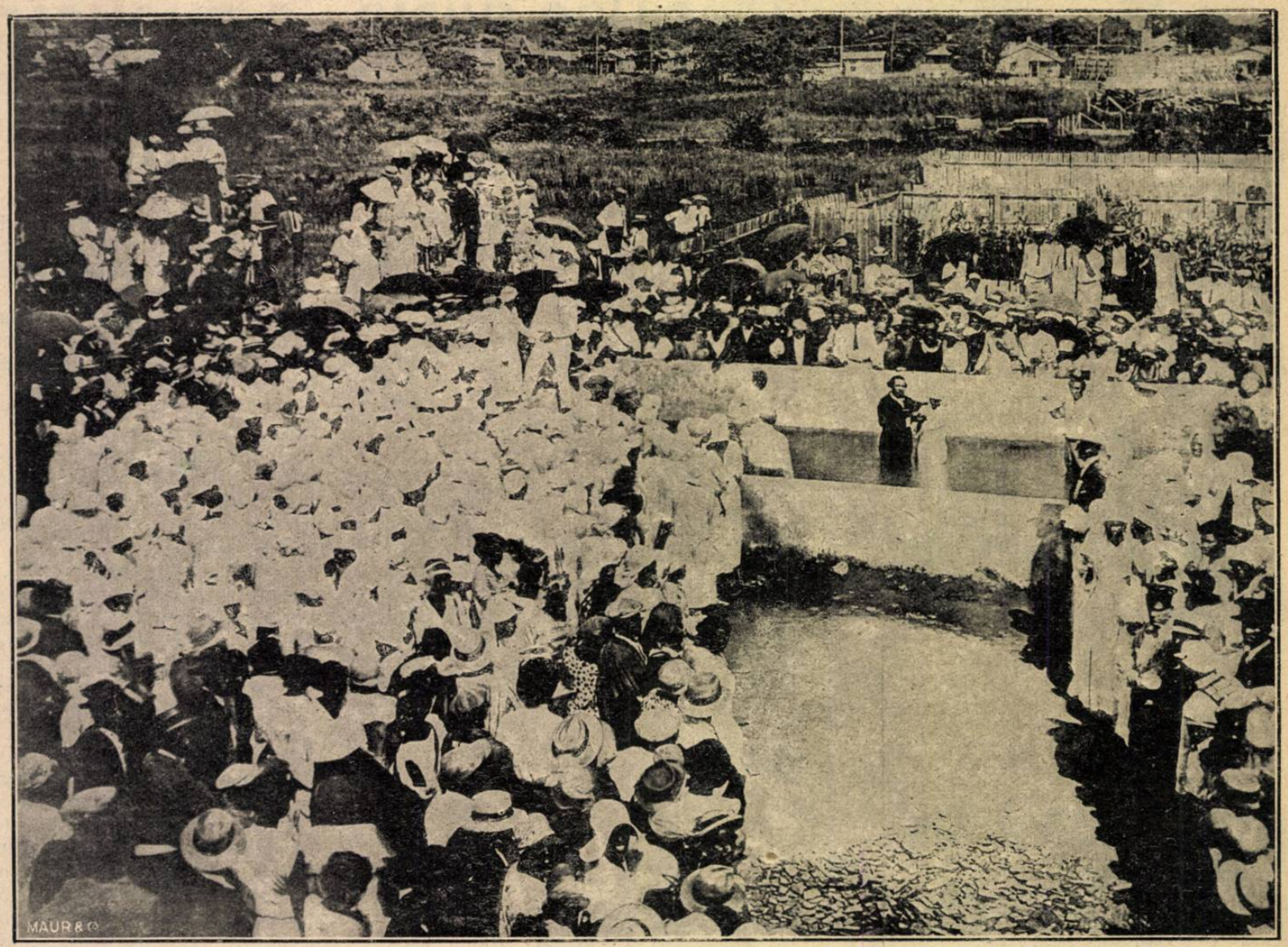

(Photo „The New York Times" Ltd., Berlin)

In oraşul Augusta din Statul american Georgia s'a făcut de curând un botez în massă de negri. „Prorocul trimis de Dumnezeu", episcopul C. M. Grace, stetea în apă până în şolduri şi scufunda unul după altul pe candidaţii la botez.

Papa şi aviaţia Se ştie că Piu XI, care a fost alpinist de seamă, găseşte că plimbarea cu automobilul nu este nicidecum incompatibilă cu demnitatea pontificală. Dar dacă, dela acordul din Latran, suveranul pontif nu mai este prizonier în Vatican, el totuşi nu nutreşte proectul unor mari călătorii în afară de Roma.

Nu este tot aşa cu prinţii Bisericii, din cari unii străbat o bună parte a pământului (atât de mic, e adevărat, în zilele noastre) ca să vie la Roma. Şi de aceea Piu XI îi încurajează să ia calea aerului ca să vie până la el.

Cardinalul Hlond, primat al Poloniei, a fost cel dintâi eclesiastic de seamă care s'a folosit de acest mijloc de locomoţiune, şi a făcut într'adevăr senzaţie când, pentru prima dată, a aterizat pe aerodromul din Littorio. Papa îl felicită pentru această inovaţie.

Dar anumiţi membri ai Sfântului Colegiu păreau a crede că purpura nu ar fi la locul ei în avion. Totuş, temerile lor se risipiră când Papa, întreţinându-se cu ei asupra evenimentului, îşi exprimă părerea de rău că micimea Statului său suveran nu-i permite să aibă un aeroport.

De curând, un episcop chinez avu o convorbire cu Sfântul Părinte în privinţa afacerilor erarhiei lui. Când să se despartă de Suveranul Pontif, acesta îi zise:

— Sperăm să te revedem anul viitor.

Episcopul chinez se arătă surprins şi dădu a înţelege că depărtarea l'ar sili să-şi părăsească eparhia pentru foarte mult timp.

— In momentul acesta, da, răspunse Piu XI, dar anul viitor vei putea desigur să străbaţi în sbor o mare parte din China.

Şi-şi exprimă speranţa ca alţi episcopi, locuind în ţări depărtate, să-şi poată face într'o zi călătoriile cu avionul.

Cum trăeşte Einstein Nimic nu-i mai greu lui Einstein şi familiei sale decât să scape de indiscreta curiozitate a publicului.

Marele savant are firesţe un secretar îndemânatec, plin de tact,... dar obosit. La chemările telefonice răspunde d-na Einstein. Şi nu e treabă uşoară: îi trebue pentru aceasta mai multe ore pe zi. Comunicările vin din toate colţurile lumei şi scrisorile sosesc zilnic cu vagonul.

Marele savant e plictisit de popularitatea pe care nu a căutat-o niciodată. A păstrat totuşi o sensibilitate excesivă şi dacă a rămas indiferent faţă de darurile ce i-au sosit cu miile cu prilejul aniversării sale de 50 de ani, a fost mişcat până la lacrimi de darul ce i-a trimis un şomeur: un pachet de tutun cu un bilet prin care cerea savantului să binevoiască a primi această ofrandă «relativ mică, dar venind din admiraţia infinită a inimei». Einstein a mulţumit el-însuşi printr'o scrisoare în formă de poem umoristic.

Lucru ciudat: cu toată ura familiei contra publicităţii, fata cea mai mare a lui Einstein s'a măritat cu directorul uneia din cele mai mari agenţii de publicitate din Berlin. Cea mai mică e o sculptoriţă de talent.

Savantul, a cărui sănătate e delicată, e un foarte fin gurmand. Mâncărurile sale favorite sunt ciupercile şi ştiuca umplută, precum şi legumele preparate în mod special. Ii plac mult salatele, compoturile de fructe şi tortele făcute acasă.

Familia ar fi nespus de fericită fără gloria sgomotoasă care înconjură acum pe şeful ei, glorie care-i îngrădeşte libertatea şi-l jeneză până şi la lucru.

Cea mai mare plăcere a savantului e muzica.

STOMACUL CRĂCIUNULUI

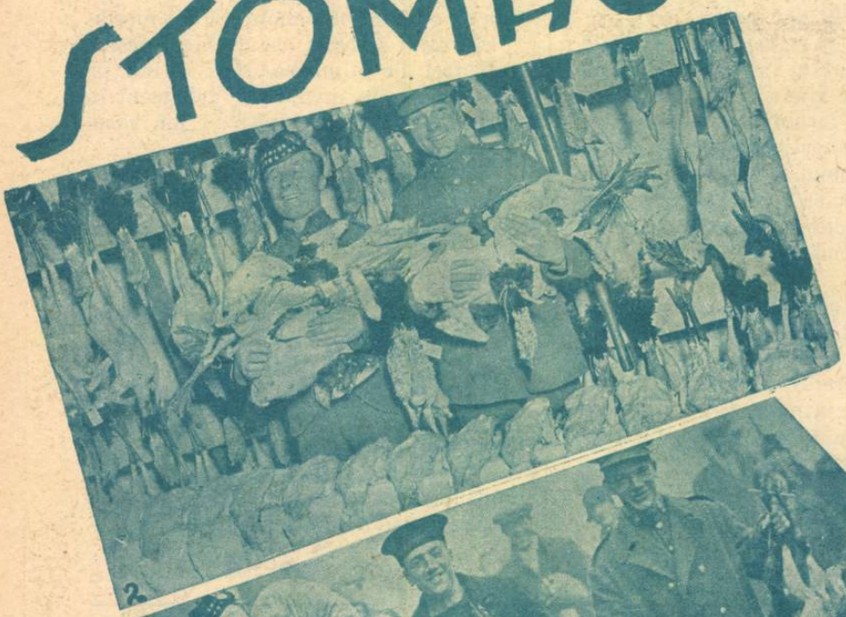

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII -IAȘI-

(Photo-exclusivitate Keystone)

Toată lumea știe că, de sărbători, omului îi place să-și garnisească bine și stomacu Vedeți mai sus câteva aspecte ale acestor bucurii gastronomice. — 1. Bucătarul un regiment dă caporalului companiei să guste din prăjitura specială, pe care a pre rat'o de Crăciun pentru trupă. — 2. In armata engleză e obiceiul ca, de Crăciun, se dea soldaților păsări la masă. Iată aci doui soldați fericiți, în camera de provizii a regimentului. — 3. Soldați englezi în permisie de Crăci și-au cumpărat niște curcani și-i duc acasă, ca niște trofee de răsboi. — 4. Surorile de caritate dintr'un spital londonez gustă, delectându- „pudding"-ul de Crăciun. —5. O doamnă a venit cu mașina, la Londra, să-și facă provizia de păsări pentru ospețele de sărbători. — 6. Un curc premiat dintr'o fermă engleză, pasăre simbolică de Crăciun, e dichisit de îngrijitoarele sale, cari îl piaptănă, ținându-i oglinda în față.

LUPTA PENTRU O FEMEE

O întâmplare din viață de HANS HAGER

— Dragă Max, vrei să-mi faci o plă-cere?

— Cum să nu, Irène!

— Atunci ascultă... Trebuie să fi aflat şi tu că doctorul Riegler se intere-sează de mine şi că...

Irène făcu o pauză mai lungă, bine calculată, în care timp îşi examină, cu o deosebită atenţie, unghiile roze ale degetelor fin-manicurate.

— Şi că...?

Max îşi ridică fruntea, plin de curio-zitate.

— Trebuie să mărturisesc că şi mie mi-e simpatic...

— Aha! ripostă el cu o indiferenţă bine jucată. In definitiv e un băiat agreabil, are o întreprindere înflori-toare şi e în totul, cu siguranţă, o par-tidă mult mai bună pentru tine decât aşi fi fost eu.

— Găseşti?

— Da, absolut! continuă el cu vioiciu-ne, evitând însă cu tot dinadinsul să i se uite în ochi. Doctorul Riegler este incontestabil demn de tine, şi mi-ar pă-rea foarte bine dacă s'ar face ceva.

— Se poate. Dar pentru orice even-tualitate aşi vrea — aşa, în glumă — să-l fac puţin gelos. Ştiu că aşa ceva nu strică şi că e chiar foarte amuzant... şi pentru asta m'am gândit la tine, dragă Max.

— Înţeleg, zise el vesel, stăpânindu-şi neliniştea interioară. Vrei să mă pre-fac că...

— Exact. Va să zică accepţi acest rol?

— Cu cea mai mare plăcere, Irène. Când începem farsa?

— Despre mine şi mâine.

— De acord.

Şi, la plecare, îi sărută mâna. Ceea-ce nu prea mai făcuse în timpul din urmă.

Incepuse oare, de pe acum, jocul?

*

Max nu şi-ar fi putut interpreta ro-ul cu mai multă măestrie. Juca cu o naturaleţă atât de firească şi de since-ră, că nimeni n'ar fi putut bănui, nici de departe, că totul era doar o comedie inscenată.

Cel mai puţin în măsură să ghicească aceasta, era doctorul Riegler. După câteva zile, devenise atât de gelos, că părea scos din minţi. Bietul băiat! Să fi ştiut el...!

Iar Max — dealtfel cel mai bun prie-en al său — se bucură teribil de reu-ita isprăvii sale. Nu mai puţin Irène. Cei doui se amuzau infernal pe soco-eala celui de-al treilea.

Max nu se mai despărţea o clipă de Irène şi-i făcea curte în chipul cel mai andru şi discret. Aşa se înţeleseseră.

Asupra unui singur lucru nu se în-eleseseră: ca Max să se şi îndrăgos-ească cu acest prilej. De Irène, firește. Nu ştia nici el cum ajunsese până aco-o. Şi cum comedia se transformă în ealitate.

De fapt, Max nu făcu decât să se în-toarcă la vechiul său amor.

Pe vremuri, cu mult, mult înainte de începutul jocului infernal de acum, Max o iubise pe Irène din toată inima, dar încetul cu încetul văpaia se stin-sese. Făcuse cunoştinţă cu alte femei frumoase, şi icoana Irènei se topise tot mai mult, până ce nu mai rămăsese decât o slabă, dar frumoasă amintire. Alt nimic. Irène îi devenise indife-rentă.

Văzând însă, acum, că un pretendent serios al Irènei apare în primul plan, Max începu să simtă dureros amenin-ţătoarea pierdere. Şi cu cât jocul dura mai mult, cu atât mai intens simţea că dragostea sa îi aparţine numai ei şi niciunei alte femei.

Din indiferenţa sa se născu o ade-vărată patimă.

In definitiv aşa e întotdeauna· nu în-cepem să preţuim justa valoare a unui obiect decât în clipa când ne dăm sea-ma că suntem pe punctul de a-l pierde.

Şi într'o zi când, ca deobicei, ieşiră toţi trei la plimbare, Max o luă pe Irène laoparte, o cuprinse vehement în braţe şi o sărută până ce-i luă răsu-flarea.

— Ce faci, Max? îngăimă ea. Ce faci, Max?...

— Te iubesc, Irène... Te iubesc, Irè-ne...!

*

Sfârşitul povestei nu poate surprin-de pe nimeni. Max şi Irène se căsăto-riră.

Surprinzătoare e doar mărturisirea pe care Irène o făcu în urmă soţului ei. Şi anume că doctorul Riegler fusese în curent cu toată înscenarea, şi că dânsul jucase de fapt rolul pe care Max crezuse că-l joacă el...

Hans Hager

In reculegere pe stâncă

(Photo-exclusivitate Keystone)

In ziua de Crăciun, vedeta de cinema Loretta Young se închină smerită, pe o stâncă din munţii Californiei, îmbrăcată în costumul ultimului ei rol.

Gânduri

Mulțimea, oricât e de schimbătoare și de capricioasă, nu întârzie de a face, mai curând sau mai târziu, dreptate virtuții adevărate.

Fénelon

* *

Curajul crește când cutezi, iar frica atunci când șovăi.

Publius Syrus

Vedetă în butoi

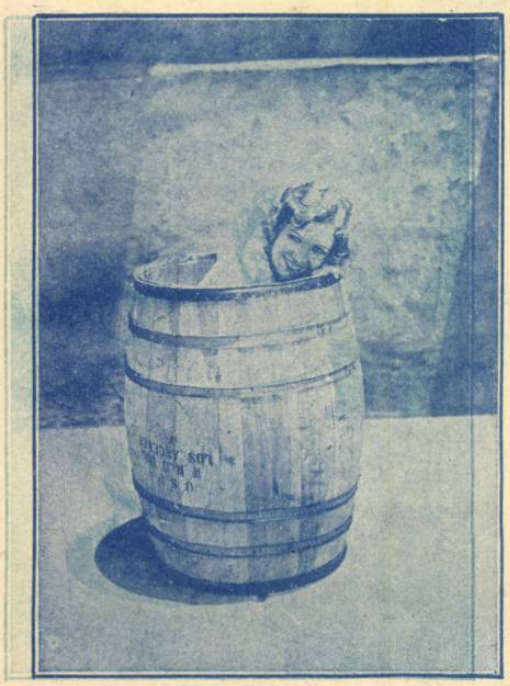

(Photo-exclusivitate Keystone)

Vedeta de cinema Ona Munson, una din cele mai prețuite artiste ale filmului sonor american, s'a băgat într'un butoi — dar nu spre a se ascunde de dv., ci pentrucă așa-i cere rolul dintr'un nou film.

Uriașul și piticii

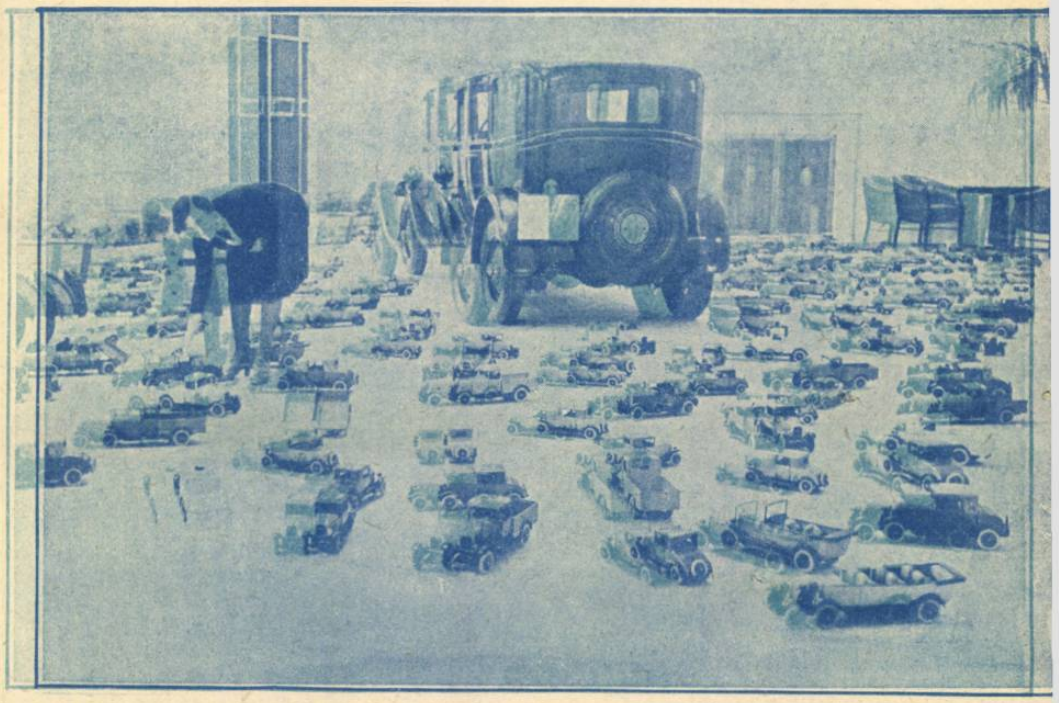

(Photo The New York Times" Ltd., Berli

Un magazin de automobile din Berlin a avut ingenioasa idee de a expune în vitrina s alături de o mașină obișnuită, câteva modele minuscule de automobile, din care cumpă rătorii să-și poată alege tipul care le place.

Crăciunul berlinez

Germanii sunt înaintea de toate tradiționaliști; ei au, printre altele caracteristice, cultul serbărilor familiare. Amintiți-vă numai studiile magistrale ale lui Clemenceau asupra poporului german, pe care le-a publicat la începutul războiului.

Sărbătorile Crăciunului se celebrează în Germania după riturile cele mai tradiționale. Deaceea acolo se face un adevărat măcel de brazi în vederea pomilor de Crăciun, căci ei trebuesc să împodobească, în noaptea de 24 spr 25,25, saloanele tuturor familiilor berl nezé. E nevoe de un mai puțin de 50 de vagoane pentru transportarea 750.000 arbori necesari capitalei Re chiului, pentru celebrarea mistice ni nivarsări.

Dar în Germania sunt brazi pen tru toată lumea.

Șoarecele Micky pentru copiii dv.

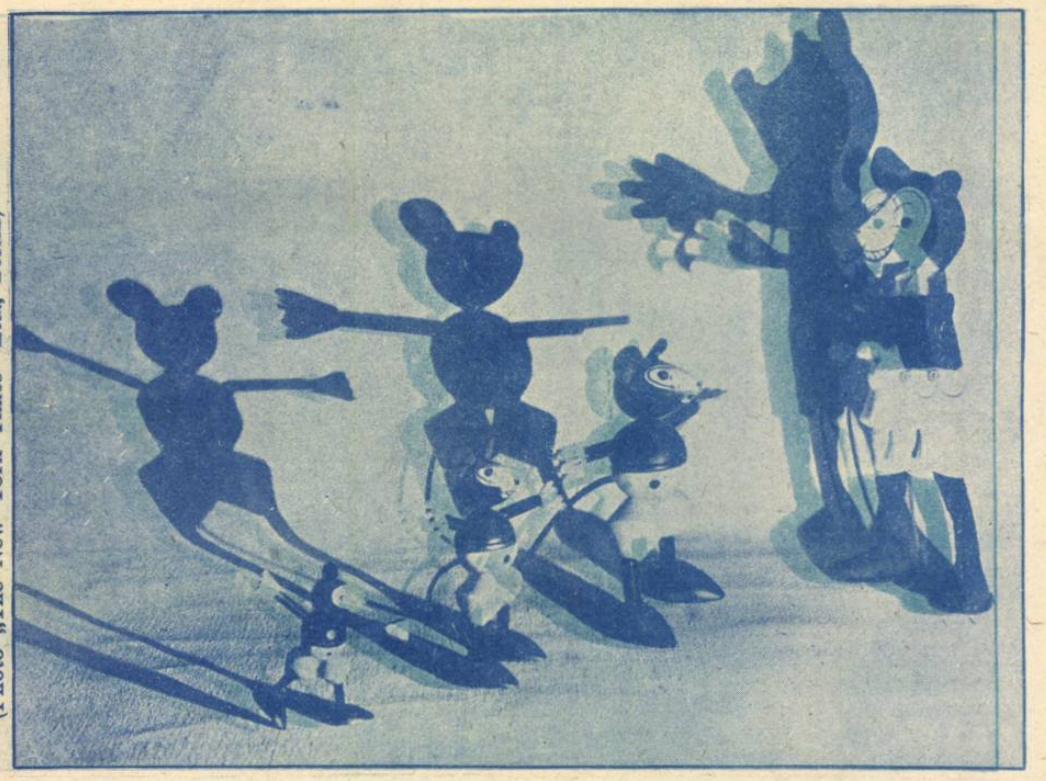

(Photo „The New York Times" Ltd., Berlin)

Copiii dv. se vor delecta primind anul acesta, printre jucăriile de Crăciun, o păpușă reprezintând pe favoritul lor de la cinema: șoricelul Micky cel șugubăț...

UMORUL
UMORUL
UMORUL
UMORUL
UMORUL
UMORUL
UMORUL
UMORUL

UMORUL

este marea revistă umoristică
săptămânală
pentru familii
care apare ZILELE ACESTEA
și va publica

166 pagini

de umor sănătos
bogat ilustrat
în culori

Un număr:

66 LEI 66

Bebe în fața cozonacului de Crăciun

Bebe e gurmand: aluatul cozonacului de Crăciun e întins pe scândură, și el îl gustă crud...

In dimineața zilei de Crăciun

Cortegiu recules, spre bisericuța satului, în dimineața zilei de Crăciun.

Pagina problemelor

Problema balanței cu brațe neegale

Soluția redacției noastre:

«O balanță are brațele inegale.

Un corp pus în platanul A este echilibrat când punem 10 kg. în platanul B.

Punând corpul în B, trebue să punem 12 kg. în platanul A spre a-l echilibra.

Se întreabă:

1) Care e greutatea corpului?

2) Care e lungimea fiecărui brat, în cazul când lungimea totală a ambelor brațe e de 1 metru».

Iată soluția noastră:

Cele două sarcini în cele două platane constituie un sistem de două forțe paralele.

Pentru a avea echilibru, trebuie dar ca produsele forțelor prin brațele respective să fie egale.

Vom avea două ecuațiuni, înseminând brațul scurt cu l și brațul lung cu L.

$$x \cdot l = 10 \cdot L$$
$$x \cdot L = 12 \cdot l$$

Înmulțind membru cu membru, găsim:

$$x^2 \cdot l \cdot L = 120 \cdot l \cdot L$$
$$x^2 = 120$$
$$x = \sqrt{120} = 10{,}954 \text{ kg.}$$

De asemenea avem:

$$\frac{l}{L} = \frac{10}{10{,}954}$$
$$\frac{l}{l+L} = \frac{10}{20{,}954}$$
$$\frac{l}{100} = \frac{10}{20{,}954}$$
$$l = \frac{200}{20{,}954} = 47{,}7 \text{ cm.}$$
$$L = \frac{1095{,}4}{20{,}954} = 52{,}3 \text{ cm.}$$

Am primit la redacție un mare număr de soluțiuni, din nefericire însă toate greșite.

Singur d-l Igrov (Bârlad), căruia i s'a acordat premiul I matematic, a găsit exact soluțiunile, anume 10,954 kg. greutatea corpului, 0,523 m. lungimea unui brat, 0,477 m. lungimea celuilalt brat.

Problema lui Einstein

Această problemă a fost rezolvată și de d-l *Dan Gh. Florescu* (Roman), câștigătorul premiului al II-lea matematic.

Iată soluțiile d-lui Florescu, trimise încă la 4 Octombrie și pe care le publicăm cu întârziere din vina noastră.

«Ocolul universului are 46.656.000 parseci, iar diametrul său are 14.858.599 parseci.

Am calculat în felul următor:

1) 1) Dacă lumina face 300.000 km. pe secundă, într'o minută face de 60 ori mai mult, adică 18.000.000 km.

2) 2) Într'o oră 18.000.000×60=1 miliard 080.000.000 km.

3) 3) Într'o zi: 1.080.000.000×24=25 miliarde 920.000.000 km.

4) 4) Într'un an de 360 ori mai mult adică: 9.331.200.000.000 km.

5) 5) In 150.000.000 ani va străbate deci: 1.399.700.000.000.000.000.000 km.

Numărul acesta arată ocolul Universului.

6) 6) Impărțind numărul acesta la 30.000.000.000.000 km. cât are un parsec, vom găsi 46.656.000 parseci.

Circomferința Universului având dar circa 46 milioane parseci, vom împărți cu 3,14, și găsim că diametrul universal măsoară:

14.858.599 parseci.

ss) *Dan, Gh. Florescu* (Roman)».

Atragem cu acest prilej atenția cititorilor că în editura *«Eminescu»* se mai găsesc ultimele exemplare din ediția II-a a Teoriei Relativității lui Einstein (prețul unui exemplar 10 lei).

Tot din răspunsul de mai sus ne putem da seama de micimea Pământului față de Univers.

In timp ce diametrul Universului este de 46 milioane și câteva sute mii de parseci, diametrul Pământului nu e măcar nici un sfert din a miliarda parte dintr'un parsec.

Insemnând cu D diametrul Universului și cu d diametrul Pământului, avem aproximativ:

D=46.000.000 parseci.

d=0,000.000.002 parseci.

Mai constatăm, desigur cu oarecare satisfacție, că cititorii revistei «Oglinda Lumii» s'au familiarizat cu uriașa unitate de măsură astronomică: parsecul. Lămuriri asupra acestei pasionante probleme cititorii vor putea găsi în articolul «Știri amețitoare din infinit» publicat în acest număr.

Problema lui Foucault

D-l *Vintilă Nicolae*, dela Oficiul P. T. T. Alba Iulia I, ne trimite soluția problemei lui Foucault.

D-sa a găsit prin înmulțiri că distanța dela pământ la soare e de 37.225.500 leghe, adică de 148.902.000 km.

Problema lui Flammarion

Această problemă de astronomie a fost dezlegată și de d-l *Nicolae L. Petrescu*, elev la Școala Superioară de comerț No. 2 din București.

Prin calcul, d-l Petrescu a găsit că soarele e de 94.000.000 ori mai mare decât luna.

* *

Restul deslegătorilor în numerele viitoare.

Noui probleme

1) Problemă arabă

Un arab își face socoteala că dacă ar mai avea încă odată atâtea cămile câte are, plus o jumătate din numărul lor, plus un sfert și încă una, ar avea în total 100.

Câte cămile avea arabul?

Notă: Primim soluțiunile acestei probleme până la 1 Februarie 1931.

2) Problemă de algebră

Fiind dat un sistem de două ecuații cu două necunoscute și anume:

$$x + \sqrt{y} = 11$$
$$y + \sqrt{x} = 7$$

să se găsească pe x și y, arătându-se și operațiile făcute.

3) Problema pătratelor și a cuburilor

A se găsi 4 numere: x, y, z și w cari să împlinească următoarele condițiuni:

$$z^2 = x^2 + y^2$$
$$w^3 = x^3 + y^3 + z^3$$

Soluțiile se primesc până la 1 Februarie 1931.

4) Problema miliardului

Presupunând că am avea pe masă suma de *1 miliard de lei* în hârtii de câte 1.000 lei și că am putea număra 100 hârtii pe minut, cât timp ne-ar trebui să numărăm miliardul?

Dar dacă am avea de numărat 32 miliarde și 600 milioane lei, adică budgetul României pe 1931, câte ore sau zile ne-ar trebui pentru a număra banii o singură dată în aceleași condițiuni de mai sus?

Soluțiile se primesc până la 1 Februarie 1931.

Premiile noastre

Toți cititorii cari vor deslega măcar o singură problemă, concurează la premiile în cărți științifice oferite de revista noastră.

Cei cari rezolvă probleme mai multe, concurează la premiile mai mari, constând într'un număr mai mare de cărți.

Până la 1 Februarie 1931 mai primim și soluțiunile problemelor vechi apărute, a căror enunțare s'a publicat în numerele 37—50 ale revistei.

Fiecare problemă va fi scrisă pe o cartă poștală, cuprinzând și adresa deslegătorului.

Rugăm a se menționa și numărul revistei în care a apărut enunțul problemei.

AU EI — AU ELE „SEX-APPEA

1029

Am arătat în numerele noastre trecute ce este «sex-appeal»: în traducere exactă «chemarea sexului» sau cu alte cuvinte: «atracţia simţurilor».

Şi am pus întrebarea: oamenii mari au «sex-appeal»? Celebritatea şi popularitatea şi-o datoresc în parte — în afară de celelalte însuşiri — şi «sex-appeal»-ului?

Şi spre a avea un răspuns, am publicat în numerele precedente fotografii de oameni populari din toate domeniile, bărbaţi şi femei, destul de cunoscuţi, spre a nu fi nevoiţi să-i numim, şi-am întrebat pe cititorii noştri:

«AU EI — AU ELE SEX-APPEAL?»

Am ţinut însă să extindem problema mai departe. Şi în acest scop am publicat şi fotografii de bărbaţi şi femei — simpli particulari — cari cred că au «sex-appeal».

Am tipărit astfel o colecţie destul de bogată, din care cititorii au ce alege. Urmează, într'adevăr, să se fixeze care din cei publicaţi de noi are mai mult «sex-appeal»: oamenii celebri sau simplii particulari. Căci încheiând astăzi

81

82

83

86

87

80

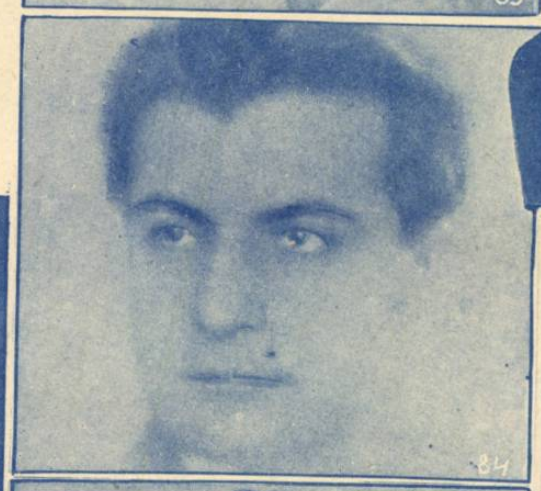
84

85

88

acest concurs, vrem să ştim dacă popularitatea oamenilor de vază se datoreşte în parte şi misteriosului fluid despre care vorbim.

Rugăm deci pe cititori — acum că au toate numerele apărute — să-şi exprime prin vot, cari dintre oamenii publicaţi de noi au după părerea lor mai mult «sex-appeal».

Voturile ne pot fi trimise până la 17 Ianuarie 193

Rezultatul votului va apare în «Oglinda Lumii» data de 27 Ianuarie 1931.

Crăciunul câtorva vedete de cinema

Cele ce istorisesc actorii celebri de cinema, sunt totdeauna interesante. Mai ales când sunt episoade din proria lor viață.

Iată astfel, aci, câteva destăinuiri preţioase, făcute de vedete ale ecranului, în legătură cu sărbătoarea Crăciunului.

Un Crăciun fericit, altul trist

— Crăciunul din 1927 a fost cel mai fericit din viaţa mea, a declarat

RAMON NAVARRO

căci l'am petrecut în familie, la Hollywood.

«Familia ! cât de mult contează ea în ziua aceasta de sărbătoare familiară. Cât de mult a contat pentru mine, care petrecusem patru Crăciunuri departe de ea, pe când străbăteam lumea filmând !

«Crăciunul meu cel mai trist a fost cel din 1918. Eram singur la New York şi într'o mizerie neagră. Familia mea se afla la Los Angeles, şi nu aveam mijloace nici s'o aduc la mine, nici să plec eu într'acolo. Pentru un adăpost şi o bucată de pâine făceam pe ajutorul de chelner într'un restaurant automat şi din cei 10 dolari ce încasam pe săptămână, am putut lua 2 ca să trimit copiilor cadouri dintr'un bazar de zece cenţi».

Păpuşa care nu se poate obţine

Crăciunul cel mai fericit al lui

BESSIE LOVE

a fost cel din 1928.

— Turnasem în «*Broadway Melody*», şi succesul încoronase lunile de griji şi de muncă. Mama şi cu mine locuiam într'o mică vilă pe vârful unei coline. In dimineaţa Crăciunului începui să visez pe verandă, de unde priveliştea se întindea peste tot oraşul Hollywood,

«Crăciunul meu cel mai nenorocit a fost acela când aveam şease ani. Am atins atunci adâncimile prăpastiilor de disperare, şi aceasta pentru o strălucitoare păpuşă ce observasem în vitrina unui magazin.

«Era o păpuşă minunată, comandată special pentru unul din cei mai bogaţi «ranchers» din lagărul nostru. Nu era de vânzare, dar negustorul, din mândrie, ţinea s'o expue. Venea din Paris şi eu eram nebună după ea. Mă gândeam la ea toată ziua, iar seara, în rugăciunea mea, imploram pe Dumnezeu să mi-o dea. Scriam bileţele micului Isus să mi-o aducă şi le ascundeam în locuri pe care el trebuia neapărat să le descopere.

«Mama căuta să mă abată dela patima aceasta, asigurându-mă că e prea mare, prea fragilă. Iar în dimineaţa Crăciunului găsii, în locul «păpuşei mele», ce oroare ! o păpuşă prea mică, cu perucă galbenă în locul frumosului păr de aur, şi îmbrăcată cu stambă, în loc de mătase şi satin».

Cu un picior rănit

Anul 1928 a fost şi pentru

JOAN CRAWFORD

Crăciunul cel mai fericit.

— In ziua aceia m'am logodit cu «Doug» junior, povesteşte ea. Am petrecut ziua cu viitorii mei socri, Douglas Fairbanks şi Mary Pickford, în familie.

«In schimb a fost îngrozitor Crăciunul când eram de şeapte ani. Căzusem şi îmi rănisem rău piciorul. Am petrecut ziua în pat şi, cu tot pomul de Crăciun instalat în camera mea şi cu toate jucăriile ce acopereau patul meu, eram nespus de nenorocită, de oarece auzeam strigătele copiilor cari se jucau pe stradă, iar gândul că nu mă voi mai putea juca cu ei, mă teroriza».

La Hollywood s'au adunat de curând câteva celebrităţi ale ecranului, şi un fotograf a reuşit să-i prindă pe o singură placă. Iată-i, de la stânga spre dreapta: *Al. Jolson, Mary Pickford, Ronald Colman, Gloria Swanson, Douglas Fairbanks, Joseph Schenk (producător de filme), Charlie Chaplin, Samuel Goldwyn (producător de filme) şi Eddie Cantor.*

Ce bucurie ! Ce fericire !

Frumoasa actriţă americană

ANITA PAGE

spune:

— Crăciunul din 1928 ! Ce bucurie, ce fericire! Turnasem în primele mele filme şi eram întruniţi toţi, papa, mama, frăţiorul meu cel mic şi cu mine. Hotărâsem să ne stabilim definitiv în California. Totul îmi surâdea, se realiza dorinţa mea de a fi vedetă.

«Ce schimbare faţă de Crăciunul precedent! Familia mea era atunci despărţită pentru prima oară de mine, papa fiind întors la New York. Situaţia mea era nesigură, căci nu aveam încă niciun contract. Nu ştiam dacă trebue să rămânem în California sau să ne întoarcem de unde venisem. Pe deasupra, mai era un Crăciun fără zăpadă şi era cald. Dintre toate Crăciunurile petrecute, acesta va rămâne în memoria mea ca cel mai trist».

Pentru prima dată «cineva»

— Crăciunul meu cel mai vesel, zise

WILLIAM HAINES

a fost cel din 1925, pe care l'am petrecut la părinţii mei, la Richmond (Virginia). Lipsisem timp de trei ani, ocupat cu filmatul; reuşisem pe deplin, şi se tăiase viţelul gras spre a se sărbători întoarcerea copilului rătăcit.

«Crăciunul din 1923 mi-a fost însă cel mai penibil. Eram la Hollywood, singur, într'o cameră mobilată, necunoscând pe nimeni. Eram atât de deprimat, încât hotărâi aproape în ajunul Crăciunului, să mă las de cinema, spre a mă întoarce la familia mea. Am realizat însă, dar cu preţul celor mai penibile sforţări din viaţa mea».

Evocând alte Crăciunuri

— Crăciunul meu cel mai vesel, a declarat

CONRAD NAGEL

a fost cel din 1919. Eram în plină lună de miere, speranţele mele erau nelimitate şi mă simţeam capabil de orişice. Conform obiceiului, soţia mea şi cu mine ne făcurăm daruri potrivite şi ne amuzam ca nişte copii în jurul pomului de Crăciun, care umplea minusculul nostru apartament.

«Crăciunul meu tragic a fost cel din 1917. Mă aflam pe bordul unui cuirasat, şi plictiseala pusese stăpânire pe noi. Am petrecut toată ziua evocând Crăciunurile anterioare».

Paul Robert

Dansuri sacre

In vechile sate basce, tinerii dansează, Joia Verde, în faţa Sfintei Taine, ca David în faţa chivotului legii. E dansul sacru, rugăciunea popoarelor primitive care se închină lui Dumnezeu, în unire cu toate forţele naturii, acordând mişcările trupului cu ritmul pământului şi al plantelor.

Civilizaţia a alterat sensul religios al dansului. Trecând din corpul bărbatului în trupul mai puţin pur al femeii, s'a vulgarizat. Totuşi şi-a mai păstrat din originele sale un fel de mişcare sacră.

La Burgos răsună, în seara Joii Verzi, pe malul fluviului fără de apă, muzica militară. Duşi pe braţe, nişte copii răsar deasupra mulţimei. Ei se sucesc în cadenţă, cu braţele întinse spre cer, ca spre a se repezi într'acolo. Surâd, ochii lor strălucesc: puncte luminoase în umbră. S'ar spune o serbare a copiilor. Când muzica intonează un pas îndoit sau un cântec de leagăn, ei gesticulează ca nişte păpuşi articulate.

Au dansul în corpul lor toţi micuţii şi toţi adulţii aceştia. Se înlănţue perechile, tăcute; perechi de bărbaţi tineri şi de fete tinere, de fetiţe, de copilaşi.

Se învârtesc cu toţii şi te gândeşti la hora efemerelor, seara, când, îmbătate de lumină, se istovesc dansând spre a muri odată cu ultima rază a soarelui.

Din Voltaire

Un om de spirit şi de bun simţ zicea odată despre un doctor grav:

— Mare ignorant trebue să fie omul acesta! Răspunde la tot ce e întrebat.

Operaţie chirurgicală filmată

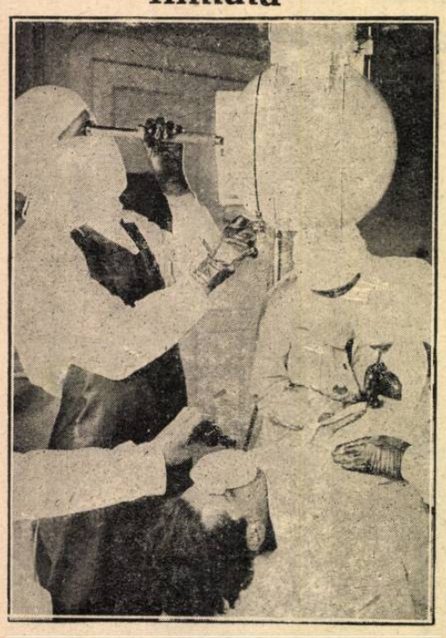

(Photo „The New York Times")

Fotografia noastră arată cum se filmează o operaţie chirurgicală. Vedem un pacient adormit pe masa de operaţie. Locul de operat se filmează; exact deasupra se află un tambur de înregistrare automată. Medicul care controlează se uită în tambur spre a vedea dacă se reproduce exact fiecare fază a operaţiei.

Din isprăvile unor cowboys

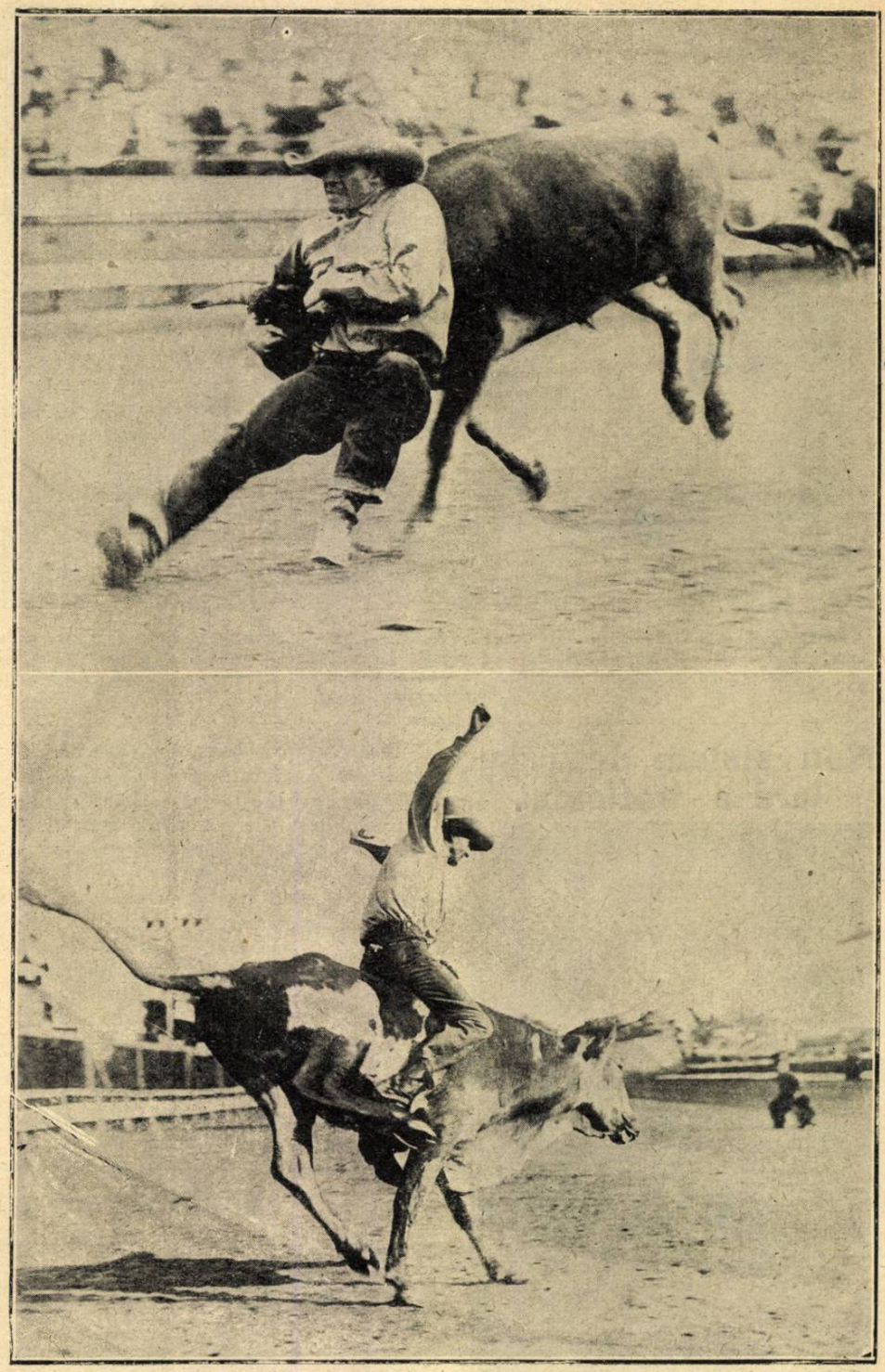

(Photo „The New York Times" Ltd., Berlin)

Indrăsneala faimoşilor sfioqaioo americani nu are margini, după cum dovedesc aceste fotografii. Sus vedem pe cowboyul Bert Weems din Texas, căruia îi place să domesticească un tânăr taur sălbatec, ţinându-l de coarune. — Jos, cowboyul Jack Quait din Oklahoma dresează pentru călărie un taur sălbatec.

Elefanţii fac telepatie

Celebrul călător african Chadwick abordează în ultima sa lucrare chestiuni interesante constatate prin proprie experienţă la elefanţi.

Chadwick susţine că elefanţii, în loc de a vorbi, îşi transmit gândurile chiar până la trei kilometri.

Spre verificare, Chadwick a înregistrat aceiaşi experienţă de mai multe ori la aceleaşi animale.

Intre altele, Chadwick raportează că nu odată i s'a întâmplat să observe cum un tânăr elefant, la o depărtare mare de restul cârdului, a fost în stare să transmită numai prin telepatie, pericolul ce-i ameninţă.

ERNST GLAESER

Contingent '924

Se găseşte de vânzare la toate librăriile şi la Editura «EMINESCU», Bucureşti I, Strada Parlamentului 2.

Contra lei 100 prin mandat poştal se trimite franco oriunde.

Box la ora ceaiului

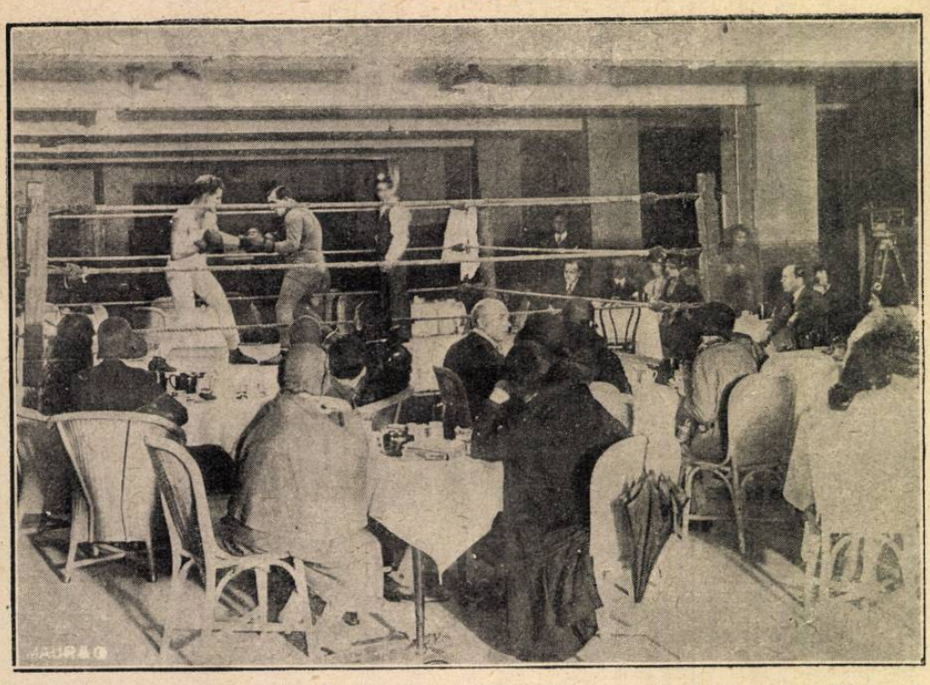

(Photo „The New York Times" Ltd., Berlin)

Proprietarul unui tea-rom din Londra a avut ideea de a organiza într'un ring de box, la ora ceaiului, în mijlocul clienților, antrenamente de boxeuri cunoscuți. Pe fotografia noastră se antrenează campionul american Dave Shade pentru viitoarea sa luptă cu campionul britanic Jack Hood.

Stadiile beției

Profesorul de filosofie A. E. Heath, care a vorbit la o adunare a Societății engleze de higienă despre toate problemele sufletești și trupești, a comunicat și obsevațiile sale asupra celor «șeapte stadii ale beției».

Primul stadiu: Dispariția autocriticei. Un pahar de vin înlătură piedecile ce resimțim de obicei în convorbiri și purtări. Devenim mai sociabili și nu mai ședem morocănoși spre a asculta ce spun alții.

Al doilea stadiu: Dispare critica ce facem altora. De aceia putem asculta cu răbdare cea mai mare idioție ce se spune după masă.

Al treilea stadiu: Incep a dispare anumite aptitudini.

Stadiul al patrulea: Mai poți să vezi și să te miști, dar începi să te îndoești care e paharul tău și care al altuia.

Stadiul al cincilea: Mișcările coordonate ale ochilor dispar.

Al șeaselea stadiu: Vezi dublu.

Al șeaptelea stadiu: Te simți orb.

SUCCES NEINTRECUT

Erich Maria Remarque

Pe frontul de vest, nimic nou

Se găsește la toate librăriile și la **EDITURA «EMINESCU», București, Str. Parlamentului, 2.**

Contra lei 100 prin mandat poștal se trimite franco oriunde.

Nou sistem de regulare a traficului

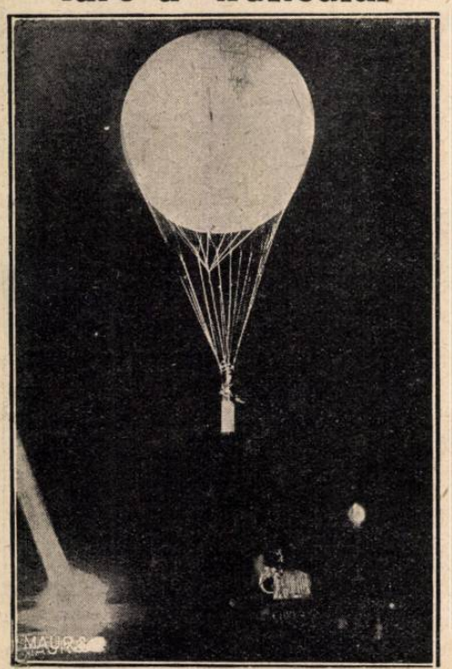

(Photo „The New York Times")

La Los Angeles s'a încercat un nou sistem de regulare a traficului nocturn al circulației cu un balon captiv iluminat. Incercarea ar fi reușit de minune, balonul înlocuind cu succes cel mai înalt turn al traficului.

Corabia cu comoară

Ar trebui un romancier de aventuri spre a vorbi despre corabia care ducea cele mai frumoase giuvaeruri ale Persiei, în vreme ce echipajul îl credea încărcat cu curmale. Numai ofițerii știau ce conținea vasul. Cu atât mai surprinși au fost mateloții când, sosiți în port, văzură o gardă de polițiști așteptând ancorarea corăbiei «Baharistan», apoi o escortă militară spre a preceda și urma lăzile prețioase până în pivnițele lui Burlington House, unde vor fi păzite zi și noapte de poliție.

Incărcătura aceasta, compusă din 29 lăzi, era asigurată pentru suma de 2.000.000 lire sterline (1 miliard și 640 milioane lei). Unele conțin covoare trimise de Șahul Persiei, picturi și manuscrise colorate, sticlării, olării, obiecte de artă de tot felul, toate de extremă fragilitate.

Nu vor fi oare despachetate de mâini cari vor tremura de teamă? Unele din aceste minunății nu au fost văzute niciodată de necredincioși.

Comoara de mai sus a fost expediată din Teheran cu avionul și așa a trecut munții plini de briganzi. O aterisare forțată ar fi însemnat moartea aviatorilor.

Săritură prin cercuri aprinse

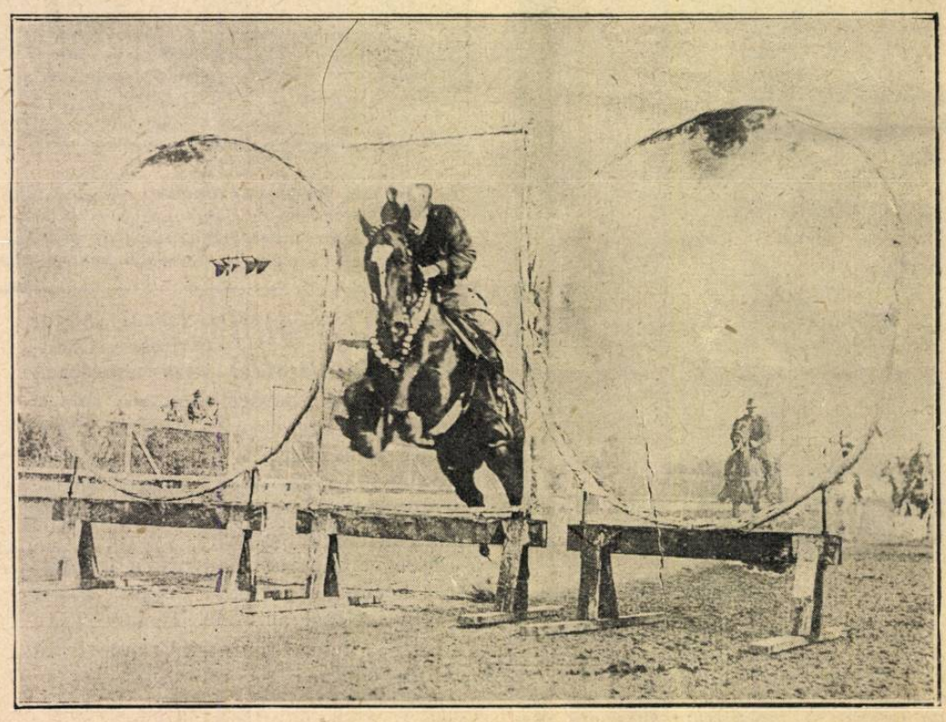

(Photo „The New York Times" Ltd., Berlin)

Cu prilejul unui meeting din Detroit (America) al poliției de munte, călăreții au sărit prin cercuri înguste, peste care era întinsă hârtie, căreia îi s'a dat foc în momentul pornirii călăreților.

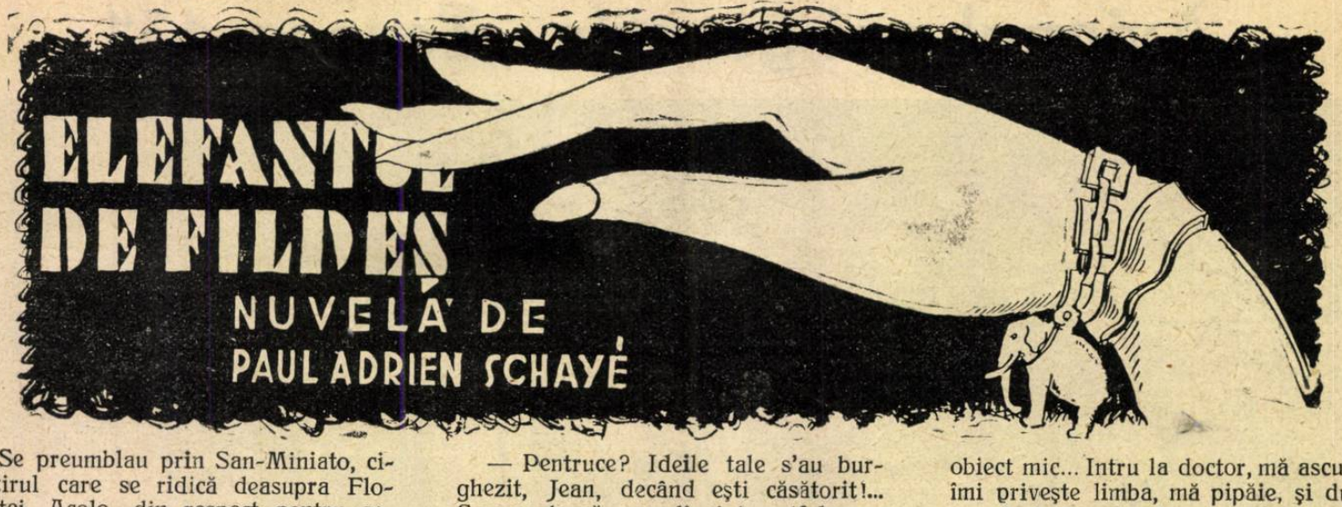

ELEFANTUL DE FILDEŞ

NUVELĂ DE PAUL ADRIEN SCHAYE

Se preumblau prin San-Miniato, cimitirul care se ridică deasupra Florenţei. Acolo, din respect pentru seriozitatea locului şi pentru frumuseţea poziţiei, el se crezu obligat să-şi ia oarecari angajamente solemne faţă de soţia sa.

Uneori, se simţea parcă cuprins de nelinişte şi era dispus să considere căsătoria, adică asociaţiunea, ca un ajutor împotriva ameninţării neantului. Amantele pe cari le avusese până atunci, deşi manifestase pentru el sentimente plăcute, nu-i păreau totuşi potrivite ca să-l apere împotriva diverselor boale ale căror victime sunt oamenii; legitima sa îi părea din contra o adevărată infirmieră eventuală, ce i-a fost aprobată de starea civilă, de legile ţării şi de primarul oraşului.

Totuşi, în momentul de a-i face aceste promisiuni solemne, ezita, neştiind în ce mod să-i vorbească. Se gândi să tacă.

Dar în momentul acela soarele care apunea, atinse domurile Florenţei, aruncând asupra oraşului o mantie roză, care-l turbură. I se păru că soţia lui e într'o dispoziţie sufletească destul de bună ca să primească o mărturisire, de care să-şi reamintească în urmă şi care să-i dea astfel liniştea conjugală la care au dreptul toate soţiile. Aşezându-se alături de dânsa, pe un mormânt, ii spuse:

— Suntem acum în nişte clipe foarte dulci, excepţionale. De îndată ce ne vom întoarce la Paris, tu vei fi copleşită de ocupaţiunile mondene şi eu de cariera mea. Ne vom vedea seara, dinnaintea focului, în puţinele zile când nu vom merge la teatru, când nu vom dejuna în oraş, sau nu vom avea amici la masă. De aceia, acum în clipa aceasta plăcută când nu ne privim şi când privelişte ne stăpâneşte într'atât încât suprimă ironia obicinuită şi învăluită a vorbelor noastre, îţi jur, soţia mea, că îţi voiu fi totdeauna credincios.

Ea tuşi uşor şi zise:

—Când tata şi mama şi-au făcut călătoria de nuntă, au venit şi ei în Italia şi poate că chiar aici, tatăl meu a jurat că-i va rămâne credincios mamei. Asta nu l'a împiedecat totuşi să aibă o prietenă...

El tresări:

— Cum ştii lucrul acesta?

— Intâmplarea... Intâmplarea şi tata... Era foarte gentil cu mama, dar şi mai gentil cu prietena... O inimă de aur, tata... Şi astfel a aranjat aşa lucrurile ca să ne cunoaştem eu şi prietena lui.

— Dar e îngrozitor...

— Pentruce? Ideile tale s'au burghezit, Jean, decând eşti căsătorit!... Sau poate că erau dinainte astfel...

— Dar cum s'a întâmplat asta?...

— Foarte bine, cu un tact admirabil. A convins-o pe mama să se ducă cu mine la un medic, un medic mare, pentru o consultaţie generală.

— Era bolnavă?

— Nu, eram amândouă foarte sănătoase. Insă tata era de părere că răul trebuie prevăzut şi combătut dinainte. Atunci ne-am dus la profesorul acela. In salon se afla, aşteptând ca şi noi, prietena tatei.

— Cum ai ştiut?

— Nu ştiam. Era o doamnă ca oricare alta, îmbrăcată într'o rochie deschisă, şi cu o pălărie foarte frumoasă, pe onoarea mea. Spusei chiar, încet de tot, mamei: „Ai trebui să-ţi faci şi d-ta o pălărie, ca a doamnei de colo. Ţi-ar sta foarte bine". Căci mama seamănă puţin cu doamna.

— Tatălui tău nu-i plăcea variaţia!

— Ce prostii spui şi tu! Tata nu şi-a luat prietena, fiindcă semăna cu mama, ci pentrucă era mult mai bine ca mama. De ce mi-aşi face iluzii? De altfel era foarte amabilă: surâdea. Când s'a deschis uşa dela cabinetul doctorului, mama a intrat singură. Eu rămăsei cu doamna. Şi dânsa îmi vorbi.

— Asta e o nerusinare!

— De ce? Mi-a istorisit lucruri fără însemnătate, cum poţi găsi uşor în astfel de ocaziuni. Mi-a oferit chiar o bomboană. Ii spusei: „Ah! aveţi o bomboniera întocmai ca a mea". Intelegi, tata cumpăra mai multe de-odată... Doamna, care înţelese, se roşi foarte tare. Vezi că nu avea atâta neobrăzare cum spui tu.

— Şi tu ai înţeles totul?

— N'am înţeles nimic, cum îţi poţi lesne închipui. Mai ales că în clipa aceasta uşa se deschise şi mă chemară înăuntru. Doctorul mă aştepta. Atunci trecând pe lângă doamna, dânsa păru foarte turburată şi-mi zise: „Imi permiţi să-ţi dau un mic dar?" Şi fără să mă întrebe, îmi strecură în mână un obiect mic... Intru la doctor, mă ascultă, îmi priveşte limba, mă pipăie, şi după un sfert de oră, zise mamei, care aştepta în cabinetul lui: „Fiica d-tale e foarte sănătoasă. Nu ştiu ce doriţi". Eşirăm. Nu mă mai gândeam la cadou... Şi iată că seara, la masă, îl găsesc şi îl aşez pe masă... Era un elefant mic de fildeş.

— Cum, l-ai păstrat? E de necrezut.

— Tocmai aşa a spus şi mama. Era furioasă. Mă întreba unde am fost crescută. Şi o ştia totuşi mai bine ca mine. Cât despre tata, el repeta într'una: „N'are importanţă. E un obiect mic, fără valoare". Avea o mutră foarte plictisită.

— Şi tu ai înţeles totul în clipa aceia?

— Ba nici decum. Abia după câteva luni, ducându-mă într'o zi cu mai multe prietene să mâncăm prăjituri într'un tea-room, văzui intrând o doamnă şi-mi zisei îndată: „Unde am mai văzut-o oare?" Domnul care o însoţea, era tata.

— Ei, nu mai spune!

— Ba tocmai aşa. Şi ceiace e mai curios, e că mă zărise el şi devenise atât de palid, încât eram cât pe ce să-l întreb, dacă nu cumva e bolnav. Dar doamna, căreea îi şoptise ceva, mă privi şi se înroşi toată. Imi amintii atunci de întâmplarea cu elefantul, şi înţelesei aproape... Iată, Jean, tată micul elefant de fildeş. Il port şi acum agăţat la brăţară. E drăguţ. Cine ştie, mi-a adus poate noroc...

— Cum aşa? Poate?

— Viitorul e nesigur. Ştiu că mi-ai jurat credinţă veşnică. Să zicem că durează trei, şase sau nouă ani, durata unui contract de închiriere. Tot va fi destul. Vezi că nu sunt pretenţioasă. Numai să-mi promiţi că dacă vom avea o fiică, să bagi de seamă să n'o întâlneşti.

— Ţi-o jur...

— Nu ţi-o spun din cauza lucrului în sine. Ţi-ar fi mai neplăcut ţie decât sărmanei micuţe. Am făcut experienţa. Purtându-te însă astfel, i-ai lăsa în suflet o îndoială, şi şi-ar privi soţul cu mai puţină siguranţă şi linişte decât trebue...

— Sunt foarte jicnit, Nini, de ideile tale. Nu e toată lumea ca tatăl tău...

— Nu, sunt puţini oameni ca dânsul. A fost totdeauna un soţ model, plin de atenţiuni faţă de mama, şi nu i-a pricinuit niciodată vre-o mâhnire.

— Bine înţeles că mama ta n'a ştiut nimic de chestiunea aceasta.

— Dimpotrivă. Stia totul

NOU! NOU!
A Apărut:
LIANA
de CLUCERU DINU
Un volum elegant Lei 80.—
Se găseşte de vânzare la toate librăriile. Dep. general Edit. „EMINESCU" S. A. Parlamentului 2, Bucureşti 1.

Avionul sui-generis „Texaco 13“

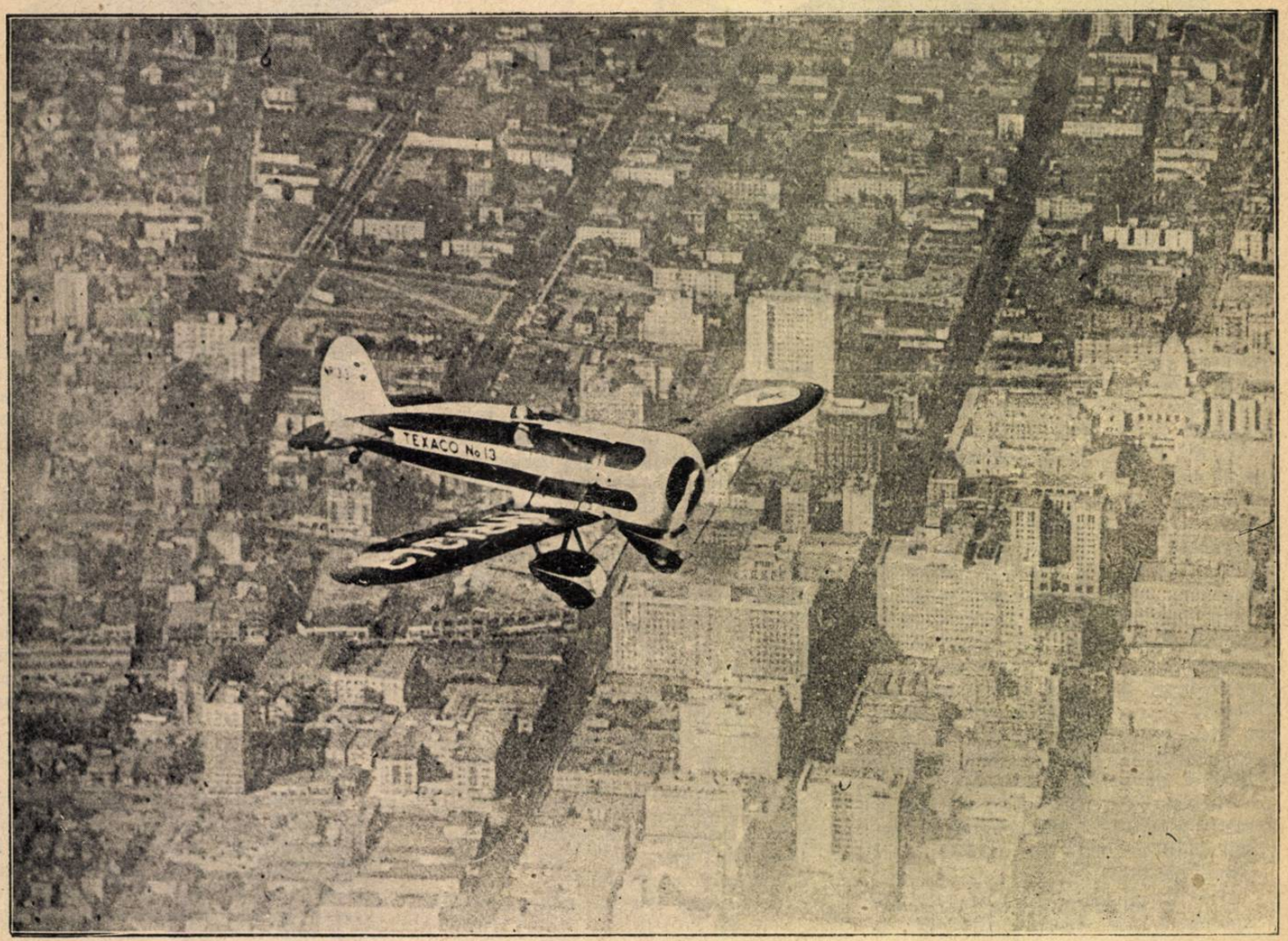

(Photo „The New York Times" Ltd., Berlin)

Avionul sui-generis „Texaco 13" pe care căpitanul Frank Hawks a trecut distanța Los Angeles—New York în 12 ore, 25 minute și 3 secunde, bătând recordul lui Lindbergh cu 2 ore și 20 minute. Avionul e fotografiat pe când sbura deasupra orașului Los Angeles.

Păcală păcălit

Nu vom spune în ce gară s'a jucat festa aceasta. Era Duminecă seara. Toți călătorii duminicali, cu brațele pline de copii și flori, obosiț și încântați de o zi în pădure, se înghesuiau în trenul care pleacă la 8 pentru a ajunge în trei sferturi de oră în capitală.

Un tânăr străbătea peronul dealungul trenului, fără să găsească un loc; trenul era complet. Dar, șmecher, întârziatul se suie la ușa ultimului vagon și, cu o voce oficială: „Toată lumea coboară.... vagonul acesta nu pleacă!"

Călătorii protestează, părăsesc totuși compartimentul. După puțin, omul nostru, râzând, se instalează în vagonul gol.

Sgomot, fluere, trenul pleacă... După zece minute, șeful gării se urcă pe scară:

— Dv. ați spus călătorilor că vagonul acesta nu pleacă?

— Hm!... Da...

— Ei bine, nici nu a plecat. Funcționarul v'a auzit și l'a decuplat. V'a luat drept un director al căilor ferate!

La cinema

— Dece vrei să pleci? Mai sunt două acte...

— Tocmai de asta!

Bicicletă sistem nou

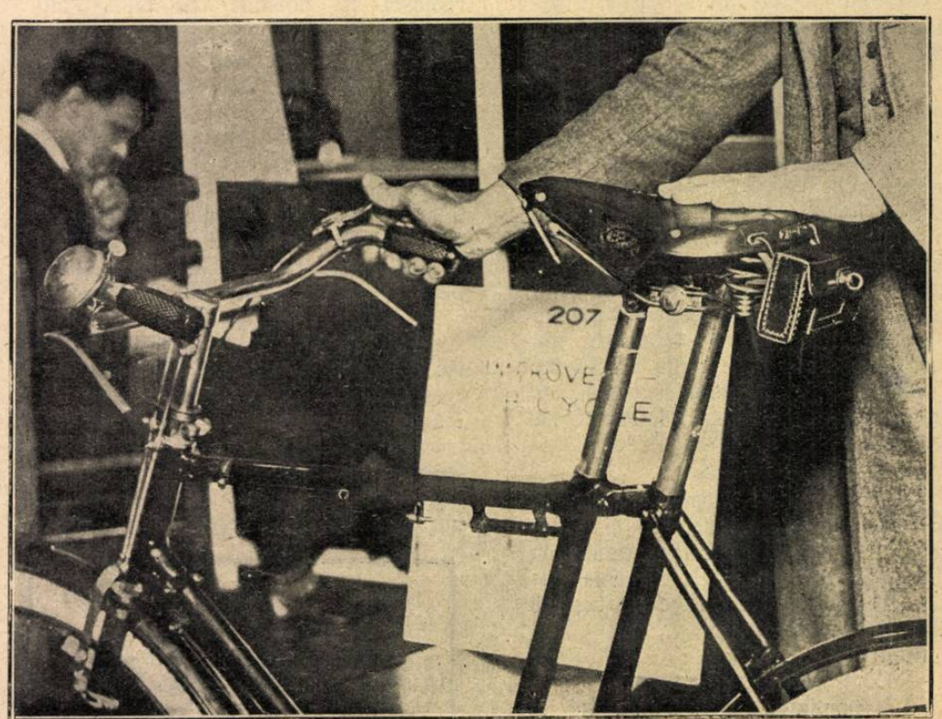

(Photo „The New York Times" Ltd., Berlin)

La recenta expoziție de invenții noi, din Londra, a făcut sensație cel mai nou sistem de bicicletă. Cu o simplă apăsare a mânei drepte pe mâner, șeaua poate fi coborâtă sau ridicată în sus, după nevoe. Cu o altă apăsare pe șea, se poate pompa aer în cauciucuri, așa că nu mai e nevoe de o pompă.

Crăciunul în largul lumei

Nu există colț în lume unde vesela aniversare a nașterii Mântuitorului să nu fie demn și punctual celebrată.

Crăciunul din ținuturile noastre, cu ierni mohorâte, amintește versul poetului: «Cerul e negru, pământul alb».

Ce contrast cu noaptea înstelată din Bethleem, când acum două mii de ani păstorii adormiți lângă turmele lor, pe dealurile Galileei, au fost treziți de corurile îngerilor!

Dar să trecem Ecuatorul: la Cap, domnește o căldură toridă; e vară, cetățenii au emigrat spre plajele din Kalk-Bey și Muizenberg. De Crăciun, sezonul băilor de mare e acolo în toi.

In Australia, Tasmania, Noua Zeelandă, se revelionează pe verandă; Crăciunul e o ocazie de plăceri estivale; în toate porturile se organizează regate.

Pe Americanii dela sud Crăciunul îi surprinde deasemenea în plină căldură.

Dacă ne aventurăm însă în provinciile septentrionale din Canada, regăsim decorul clasic al nopților de Crăciun: zăpadă, ghiață, temperatura oscilând între 15 și 20 grade sub zero; se străbate în sănii opt până la zece mile pentru a se face tradiționalele vizite între... vecini.

Pe mare, în timpul depărtat al majestuoaselor corăbii cu trei catarguri, se desfăceau pânzele în seara de Crăciun și se petrecea pe bord; azi, pe uriașele cetăți plutitoare, Crăciunul e demn serbat de pasagerii din toate clasele și, pentru a vă da seama, e suficient să cităm câteva cifre: în 1928, un transatlantic se afla în plin Ocean la 24 Decembrie; comisarul de bord, prevăzător, a aprovizionat bucătăriile, în vederea revelionului, cu: 6000 pudinguri, 4 tone de păsări, multe chintale de fructe și prăjituri. Au trebuit în plus 10.000 metri de banderole pentru a decora transatlanticul; buchete de vâsc au fost agățate în colțurile sălilor de mâncare și ale saloanelor; s'a dansat, s'a mâncat și seara comisarul, deghizat în Moș Crăciun, a împărțit copiilor jucării.

O pilotă tânără

(Photo-exclusivitate Keystone)

Miss Helen Boyd, de 19 ani, pilotă de avion din New York, care vrea să încerce în curând un sbor dela New York în Irlanda.

Doamna își alege cadoul de Crăciun

— „Puiule... Inelul acesta să mi-l faci cadou de Crăciun!"

Două surori

E mișcătoare înțelegerea ce domnește între două surori din lumea teatrală pariziană. Nu se mulțumesc să locuiască pe același gang în două apartamente gemene și să iasă totdeauna îmbrăcate și coafate la fel, ci au amândouă un singur automobil. Dar pe ușa din dreapta se află inițialele uneea, pe când monogramul celeilalte e pe ușa din stânga.

Lumea teatrală se amuză de această perfectă înțelegere și o admiră.

— Pariez, a spus într'o zi un artist spiritual, că dacă una din ele ar avea într'o zi un copil, cealaltă ar avea laptele necesar pentru sugaciu.

Adevărată dragoste

O tânără artistă engleză se măritase cu un sculptor amator.

După puțin timp, perechea începu să se certe des pentru motive particulare. Sculptorul se grăbi să divorțeze.

Soția sa tot îl mai iubește însă și a încercat de mai multe ori să-l revadă. Ușa lui nu i se deschise însă.

De curând ea află că fostul ei soț se va muta. Se informă și făcu să fie transportată în noua lui locuință, într'o ladă.

Sculptorul n'a rămas nesimțitor la această insistență, care a recurs până și la tertipul cu calul din Troia. Acum e văzut prin cafenele cu fosta lui soție.

CEL MAI FRUMOS
CADOU DE CRĂCIUN
este și rămâne

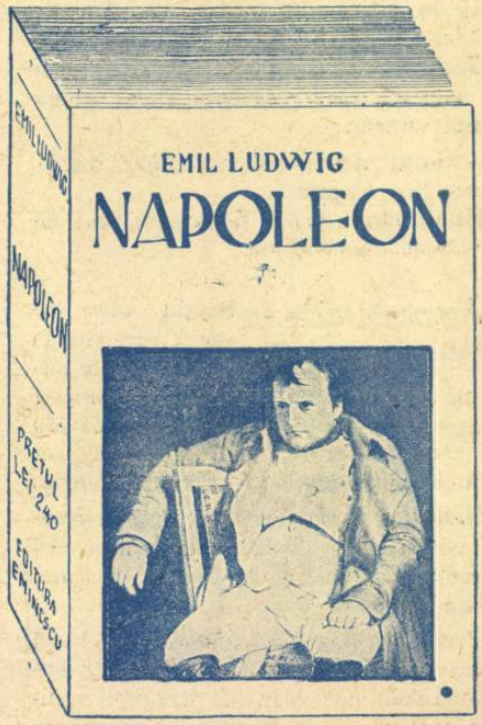

O CARTE FARA PRECEDENT
Se găsește la toate librăriile și la Editura „EMINESCU", București I. Strada Anghel Saligny No. 2.

PAGINA FEMEII

S'a aprins pomul de Crăciun

Doui copilaşi cari au reuşit să se strecoare din camera lor în odaia în care a fost aprins pomul de Crăciun.

Feminism, ori...? La o serată organizată de vedetele feminismului din Paris s'au spus lucruri excelente. S'a preconizat, între altele, ucenicia fericirei conjugale şi mijloacele cu cari fericirea ar putea ajunge la desvoltarea facultăţilor ei.

O doamnă aplauda frenetic strădania aceasta de a se aplica pe cale practică un ideal comun.

— O! da, aprobă ea, să învăţăm principiile fericirei conjugale! Trăiască femeile!

Doi sau trei bărbaţi se grăbiră să se declare de acord.

Cineva se informă cine e doamna atât de entuziastă pentru ucenicia fericirei conjugale.

Era fiica unui autor popular şi care se spovedi unei avocate care şedea lângă dânsa:

— Soţul meu e cel mai mare încornorat din Franţa!

Feminista aceasta pare a fi mai de grabă o... masculistă.

Divorţurile în Anglia Secţia care rezolvă cererile de divorţ la tribunalul din Londra, e foarte aglomerată de procese: mai are de examinat 550 de cazuri înainte de închiderea sesiunei, adică până la sfârşitul anului.

Media divorţurilor din Anglia creşte necontenit. Dela aproximativ 800 cereri pe an acum 30 de ani, a ajuns acum la 1.300.

Trebue adăogat că, depe urma legei «Matrimonial cases act» din 1923, Englezoaicele pot cere azi divorţul pentru motive care fuseseră rezervate până acum numai bărbaţilor. De aceia, cererile feminine se prezintă acum în proporţia de trei contra una din partea sexului tare.

Divorţ prin corespondenţă

A provocat o imensă sensaţie la Londra sosirea lui Senor Toro, un Mexican poreclit în America «regele divorţurilor».

Del Toro este creatorul unui sistem de divorţ prin... corespondenţă, sistem care se practică pare-se pe o scară destul de întinsă în Mexic. Şi Senor Del Toro a crezut că ar putea să-şi breveteze invenţia şi în Anglia. In acest scop a făcut ziarelor engleze o serie de declaraţii care au revoltat opinia publică. Iată ce spune Senor Del Toro:

— Am venit în Anglia, chemat fiind de câţiva mari avocaţi englezi, cărora li s'a cerut de clienţii lor să-i divorţeze «fără durere» ca în Mexic, însă fără a fi nevoie să se ducă acolo.

«Nu vă pot spune numele avocaţilor englezi, sunt însă dintre cei mai cunoscuţi. E posibil să cad la o înţelegere şi cazurile clienţilor lor să-mi fie expuse ulterior prin scrisoare. Graţie acestei înţelegeri, voi putea obţine divorţuri în Mexic pentru o mulţime de perechi nefericite în căsnicie.

«Am obţinut până acum peste o mie de divorţuri de acest fel, clienţii mei fiind din toate rasele şi din toate categoriile sociale. Pe cei mai mulţi i-am despărţit prin intermediul agenţiei mele matrimoniale din Paris. Şi la Londra se află câţiva Englezi şi câteva Englezoaice cari au divorţat în Mexic prin sistemul meu poştal, şi cari s'au recăsătorit, şi sunt fericiţi.

«Natural că nu vă pot spune numele lor. E posibil ca un tribunal englez să nu ţie în seamă un astfel de divorţ şi o reclamaţie a soţiei să determine anularea lui.

«Dacă se întâmpla însă ca soţul să se fi recăsătorit, niciun tribunal nu'l va putea condamna pentru bigamie.

«După sistemul meu, când soţii nu mai pot trăi împreună, n'au decât să ceară avocatului să-i divorţeze şi să-i dea în acest scop actul de cununie şi o procură prin care'l împuternicesc să procedeze cum crede de cuviinţă».

O expoziţie exclusiv feminină

(Photo-exclusivitate Keystone)

La Londra s'a organizat o expoziţie exclusiv feminină: obiecte de artă, făcute numai de femei. Duduia de mai sus a adus în expoziţie un delicios model de câine caricaturizat, care a făcut senzaţie.

Invenţia unei Japoneze savante

(Photo „The New York Times", Ltd., Berlin)

O savantă Japoneză, Miss Michiyo Tsujimura, dela Institutul de chimie din Tokio, a descoperit de curând compoziţia chimică a ceaiului. Vedem aci pe tânăra chimistă în laboratorul ei.

PENTRU TOATE GUSTURILE

Cărţile pe cari le dăruiţi de sărbători sau pe cari vi le cumpăraţi, spre a vă distra sau instrui la gura sobei, trebue să fie pe gustul dv. Volumele din Editura „EMINESCU" sunt pentru toate gusturile.

Cităm la întâmplare:

CARŢI INSTRUCTIVE ŞI DOCUMENTARE

„Napoleon" de *Emil Ludwig.*
„De la Polul Nord la Polul Sud" *Sven Heddin.*
„1313 întrebări şi tot atâtea răspuns de *Maria-Lise Emilian.*

LITERATURA DE ACTUALITATE

„Pe frontul de vest, nimic nou" de *Erich Maria Remarque.*
„Contingent '924" de *Ernst Glaeser.*
„Evrei în lanţuri" de *Joseph Delmont.*
„Nopţi siberiene" de *J. Kessel.*

VOLUME DE AVENTURI

„Aventurile lui Arsène Lupin" de *Maurice Leblanc.*
„Aventurile lui Gordon Pym" de *Edgar Allan Poe.*

ROMANE PASIONANTE

„Talionul"
„Vitele umane"
„Corpul tău îţi aparţine"
„Băetana"
„Prostituata"
„Femeea emancipată"
} de *Victor Margueritte*

LITERATURA DE DRAGOSTE

„Spovedania unui îndrăgostit" de *Alfred de Musset.*
„Viaţa amoroasă a Caterinei celei Mari" de *prinţesa Lucien Murat.*

EFTINE, BUNE, DISTRACTIVE, PENTRU TOATE GUSTURILE ŞI PENTRU TOATE PUNGILE

Păcatele noastre

Un preot jesuit german a stabilit o statistică.

Dacă am crede pe acest specialist al chestiunei tratate, noi am comite în fiecare zi, în medie, zece păcate, adică pe an 3650. In 20 ani face 70 mii; în 40 ani 140 mii şi în 60 ani 210 mii.

E o cifră, nu glumă! Rugăciunile, caritătile, bunele noastre gesturi pot răscumpăra aproape jumătate din păcatele comise. Ne rămâne deci, la urmă, o sumă de 100.000 păcate de ispăşit. O bagatelă! Focul purgatoriului ispăşind o singură greşeală pe ceas de suferinţă, o fiinţă care a trăit 60 ani pe pământ, va trebui să mai stea zece ani şi trei luni în purgatoriu.

Zece ani şi trei luni!

Doamne! Aibi milă de bietele creaturi umane şi lasă-ne să sperăm că mica statistică a acestui savant jesuit va fi susceptibilă de revizuirea noastră... în avantajul nostru.

Sperăm că unele din bunele noastre acţiuni ne vor recompensa de greşelile comise; sperăm că orele purgatoriului nu vor fi atât de lungi ca orele petrecute în mizeria pământească; sperăm în sfârşit că «teama fiind începutul înţelepciunei», cunoaşterea a ceeace ne aşteaptă ne va face mai buni şi mai virtuoşi...

Automobile zugrăvită cu mâna

(Photo „The New York Times", Ltd., Berlin)

Miss Helen Doherty, fiica unui magnat al finanţei din New York, a cumpărat o duzină de automobile, pe care le pictează cu mâna şi le dărueşte, semnate de dânsa, prietenelor ei. Iat'o pictând o asemenea maşină.

Un costum pictat pe piele

(Photo-exclusivitate Keystone)

Trei ore a stat nemişcată actriţa engleză Hether Thatcher, spre a i se picta pe maillotul elastic de mătase, pe care-l va purta într'o viitoare premieră londoneză, diversele garnituri cari ornamentează costumul acesta.

Un Crăciun ca pe vremea reginei Elisabeta a Angliei

(Photo-exclusivitate Keystone)

La Surrey (Anglia), Crăciunul se serbează şi acum ca pe vremea reginei Elisabeta, şi datinile se respectă de cetăţenii îmbrăcaţi în costume din acea epocă. Fetele de mai sus sunt duse de flăcăi, în cărucior, la locul unde vor îngriji de tradiţionalele focuri de Crăciun

Studenţi universitari... pompieri

(Photo-exclusivitate Keystone)

Faimoasa Universitate engleză Eton e singura din lume, care dă studenţilor lecţii de pompieri, având şi un corp special de pompieri, compus din studenţi. Mai sus vedem un elev aruncându-se în pânza ţinută de camarazii săi, cu ocazia unor exerciţii de incendiu, făcute în curtea Universităţii.

O păpuşă O jucărie care va face anul acesta furori în Englitera şi va fi dată de Crăciun tuturor fetiţelor mici, este bebeul «Prinţesa Elizabeth». Păpuşa aceasta seamănă leit cu fata mai mare a ducelui şi ducesei de York, poartă rochiţa ce se vede pe toate fotografiile prinţesei, se zăreşte chiar micul colier de perle care nu lipseşte de pe gâtul mititel al copilului regal.

La început, ducele de York nu a fost satisfăcut aflând că vrea să se dea unei păpuşi numele fetiţei sale, dar i s'a răspuns că o păpuşă străină a şi fost astfel botezată şi atunci ducele a îngăduit ca păpuşa britanică să fie trimisă ducesei, pentru ca aceasta să o examineze şi să-şi dea părerea.

Ducesei îi plăcură buclele de aur şi rochiţa cu minuscule volane plisate, aşa cum o poartă prinţesa Elizabeth şi ea dete consimţimântul cerut.

Etichete preţioase *L'Indépendance belge* afirmă că e din ce în ce mai la modă să se arboreze pe bagaje etichete care să provoace părerea că proprietarul lor a locuit în hotelurile cele mai fastuoase din lume.

Un cufăr plin cu etichete multicolore, cu efigia principalelor hoteluri mondiale. este azi un cufăr la modă.

Din cauza aceasta a început să se facă un comerţ activ cu preţioasele bucăţele de hârtie. care pot fi pur şi simplu cumpărate. aşa că un domn oarecare. rămas la el acasă, se poate făli cu bagaje pe care sunt lipite etichete cu efigia unui Palace din Cairo, din Roma, Paris, New-York etc.

Partea cea mai amuzantă e că unele din aceste etichete poartă nume de hoteluri.. imaginare.

Extraordinarul roman

EVREI

în

Lanţuri

s'a tradus în toate limbile mondiale

Tirajul total în număr de

600.000

exemplare înseamnă un

SUCCES MONDIAL!

Câteva din aprecierile presei internaţionale

Berliner Lokalanzeiger

Romanul e plin de sensaţie şi totodată abil amestecat cu descripţii miniaturale desfăşurând un tablou interesant de moravuri, care ţine atenţia încordată de la început până la sfârşit.

Hamburgischer Correspondent:

Acest roman din Ghetto e scris cu o puternică forţă de înfăptuire literară.

Daily News:

Povestirea aceasta e de o forţă covârşitoare. E una din cărţile pe cari cititorul nu le uită stât de lesne.

Northern Whig, Belfast, Irlanda:

O lucrare cu totul remarcabilă. Cea mai bună carte scrisă de mulţi ani încoace!

Pester Lloyd, Budapesta:

Tehnica romanului e desăvârşită, şi cu totul remarcabilă e descrierea evadării din minele de argint viu ale Siberiei.

Se găseşte la toate librăriile şi la Editura „EMINESCU" S. A. Bucureşti

Jucării de Crăciun

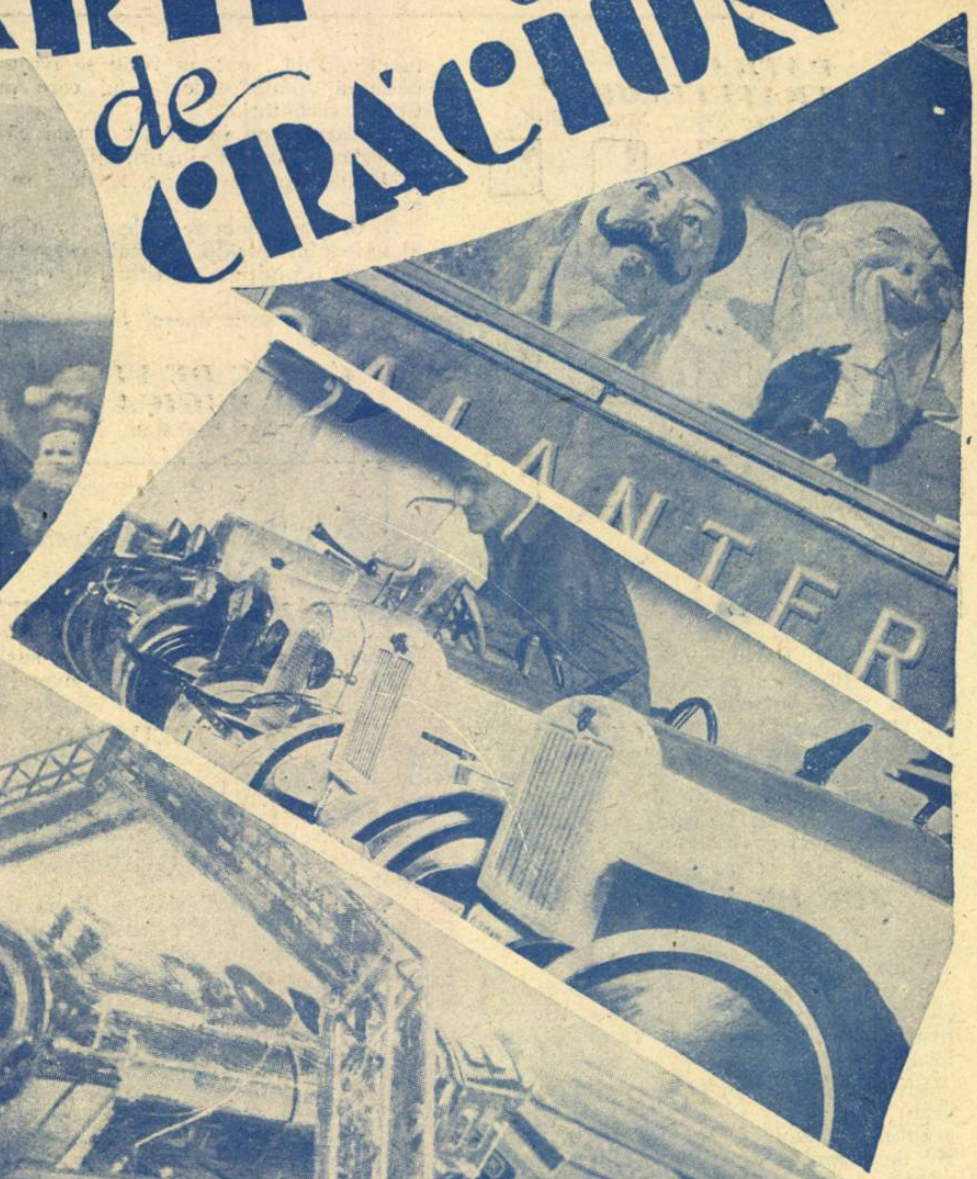

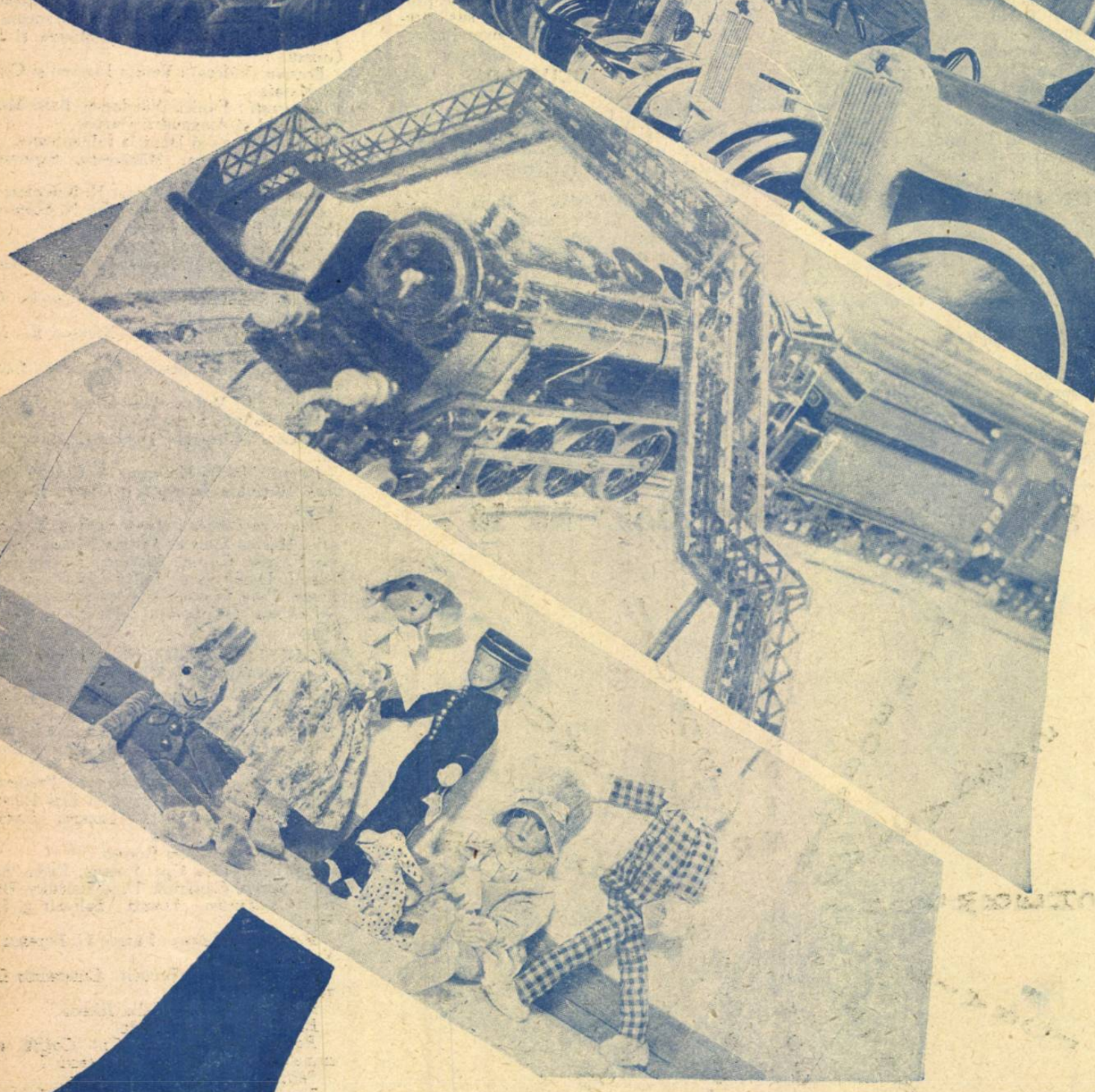

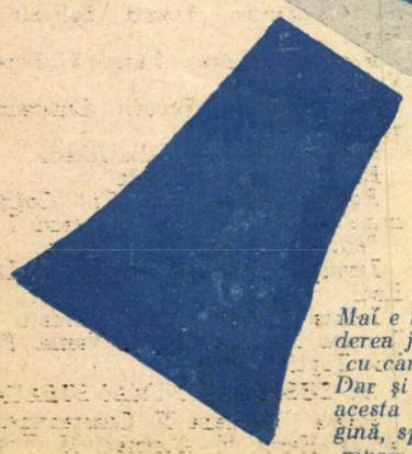

(Photo „The New York Times" Ltd., Berlin, Keystone, și „Oglinda Lumii")

Mai e nevoie să vă spunem, cu câtă bucurie așteaptă copiii sărbătorile Crăciunului, în vederea jucăriilor ce li se dau cu acest prilej? Toți ați fost copii și vă amintiți înfrigurarea cu care stăteați în fața vitrinelor cu jucării din oraș, contemplând minunățiile expuse. Dar și astăzi, oameni mari, vă place să priviți frumoasele jucării mecanice. Or, anul acesta ne aduce un soi nou de jucării, și e suficient să vă aruncați ochii pe această pagină, spre a vedea — ca într'un caleidoscop — perindarea de lucruri nostime cari fac să vibreze inimile celor mici, dar și pe acelea ale oamenilor în vârstă. Trenuri, automobile, aeroplane, păpuși: toate au farmecul lor neprețuit, și pe toate am vrea să le avem, spre a ne simți din nou copii: neîngrijorați și voioși, ca odinioară...

JOCURI

PATRATUL PATRATELELOR

de *Serge Şişco*, Noua-Suliţă.

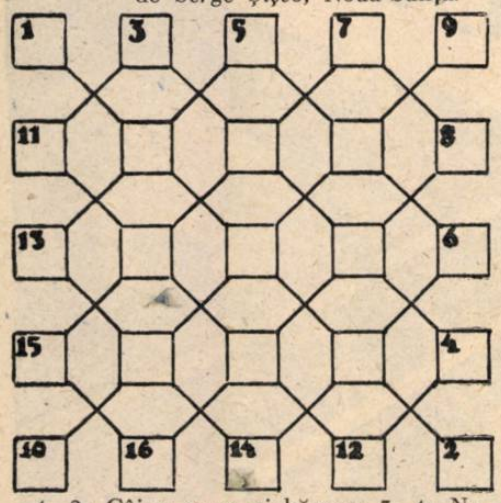

1—2: Câine mare ciobănesc; 3—4: Neîndoios; 5—6: Destoinic; 7—8: N'am ce-ţi face!; 9—10: Tocul cismei (Mold.); 11—12: Plantă grasă întrebuinţată în medicină; 13—14: Reunire de persoane cari petrec dansând; 15—16: Literă grecească; 11—3: Macaz; 13—5: Şarpe; 15—7: Manta scoţiană; 8—16: Cei ce au devenit nemuritori (Mit.); 14—6: Porţiune dintr'un tot; 12—4: Conjucţie (franţuzeşte).

JOC DE CRACIUN

de *L. Motneack*, Ismail

Vin sărbătorile!

Stau la gura sobei şi citesc basme de Crăciun. Cea dintâi lacrimă îmi alunecă printre gene şi adorm pe marginea cărţilor.

Visez povestiri din traista lui Moş Crăciun:

Iubita de zăpadă îmi povesteşte o istorie de demult, din taina vechilor răspântii...

Impărăţia de zăpadă se întinde departe, în zări senine.

Deodată aud strigăte în pustiu.... în întunecric. Iată... patima roşie se iveşte din pădurea spânzuraţilor şi-mi cere povestiri de sărbători.

Calvarul meu ia sfârşit atunci când îi povestesc poemele singurătăţii.

Mă deştept! Se ivesc zorile... se face ziuă.

N. B. După cum se vede, groaznicul vis al autorului bucăţii de mai sus, este presărat cu o mulţime de titluri de opere din scriitorii români.

Care sunt acele opere? Dar autorii lor?

CARTE DE VIZITA MAGICA

de *Leon Klărman*, Noua-Suliţă.

Dimitrie C. Ph. Roman

Să se combine literele şi să se afle profesiunea personagiului de mai sus, precum şi localitatea unde şi-o exercită.

POŞTA JOCURILOR

L. Motneack, Ismail. — Articolul poate fi publicat şi la noi, dar mai târziu. Desigur că preferăm jocurile originale.

Costel Ruşină. — Preferinţa jocurilor e notată mai sus.

Gh. M. Macry, Bârlad. — Premiul vi s'a trimes. Se vor publica 2—3 jocuri.

Ilie T. Lupiţa, Caracal. — Ce v'a făcut să ne daţi acel titlu, stimate d-le Lupiţa?

In atenţiunea deslegătorilor

Pentru a putea fi trecuţi printre primii deslegători, anunţăm pe cei cari soluţionează jocurile noastre, că trebue să ne trimeată soluţiile cel mai târziu 7 zile dela apariţia revistei.

Ceilalţi deslegători vor fi trecuţi la INTARZIAŢI.

DUBLU-ARITMOGRIF-SIMBOLIC

I.

CERAM
APOTEOZA
RYMER
ORANDARI
LANTARA

I

MONARHIE
IRMINSUL
HARPIE
ASTRAHAN
ILEANA

II.

Carol-Maria Mihai-Elena
I.-II.=„ROMANIA-MARE"

INCORONAŢII

BORIS-GIOVANNA

AU DESLEGAT TOATE TREI JOCURILE:

Bârlad: Al. Dobrinescu, Ovidius Idriceanu-Igrov, Gicu M. Tacu, Georgică V. Macry, Gh. Păun-Pincio, Mitică Mastacan, Paul şi Didi M. Tacu, Gh. Bârlădeanu-Tumy, Grigore Mache-Brad, Mircea şi F. Grossu.

Brezoiu (Vâlcea): Vetuţa Ionescu şi Costel Malaia.

Bucureşti: Fănică Nicolaescu-Balş, Mircea Hartel şi Alexandru Hartel.

Buzău: Elena şi Daniela Ialomiţeanu.

Câmpina: Oscar Măcărescu, Sigmund Boniowski.

Caracal: Mioara şi Victor H. Buiculescu.

Caravaneţi (Teleorman): Fl. N. Şolea şi Heinrich Polichroniade.

Chişinău: Nicu G. Arsene.

Cireşu (Argeş): Marioara Popp şi Nellu Dinescu.

Galaţi: Ionescu T. Ştefan, Howells G. Dumitru.

Ghirdoveni (Prahova): Nicuşor K. Ionescu şi A. Ionescu.

Iaşi: Adrian Popescu, Roşcăneanu Constanţiu.

Ismail: L. Motneack şi Gitta S. Meyer.

Noua-Suliţă: Serge Şişco.

Paşcani: Gheorghe Ivănuş şi Alex. Sassu.

Piteşti: Didy Moisescu şi Costel Thomas, Mărioara Tomescu şi Gheorghiţă Popescu.

Râmnicu-Vâlcea: Mimy Şteflea, N. Grăsoiu, Marius Şteflea, Aritina Fărtat, Victoria Neagoe, Costică Petrescu, Costin Dălban, I. Dumitrescu, Mitty Anastasiu, N. Pascu, Puiu Pfitzner şi Nicu Ionescu.

Vulcana (Dâmboviţa): Jeanna şi Genne Popp.

AU DESLEGAT DUBLUL-ARITMOGRIF-SIMBOLIC ŞI INCORONAŢII:

Brăila: Nicu N. Vasilescu, Elvira şi Mişu Negoescu.

Bucecea (Botoşani): I. Ghingold-Learsy.

Bucureşti: Sanda Gr. Bălănescu, Dora Oprescu-Romanaţi, Eufrosina Nestor.

Drăgăşani (Vâlcea): Floricica Predescu, Nellu Nanu, Nely, Puiu şi Zizi Iliescu, Paula Voiculescu, Tiţa Lazaru, Lucica Bratu, N. D. V. Nanu.

Focşani: Christian Romeo.

Iaşi: Leocadia Cpt. Enescu, Petru Alexa şi Sandu Căpăţînă, Dinu Bastaky, Bertold Constantin, Frantz Zalomir şi Iţic Streit.

Moreni (Prahova): Fănică G. Popescu şi Vasilică Croicu.

Podul-Turcului (Tecuci): Constantin Divitari.

Râmnicu-Vâlcea: Nella Iliescu.

Reni: Valentina Troşin.

Roman: Alexandrina Cpt. Cojiţă, administrator sub.-lt. Giurgiuveanu I.

Sălişte: Puiu şi Nelu Oprişor.

Timişoara: Chirilă Andreiu şi Lerinţiu Emil.

Tulcea: Tarcatu Emil, Tarcatu Jeana, Tarcatu Niculina, Bucur Vasile, Barcaru Ion, Ţugui Nicolae.

AU DESLEGAT NUMAI STEAUA:

Sinaia: Marilena N. Constantinescu, N. A. D. Hertz, M. Austriac, M. Virgil, M. S. Weissendorf, M. Blum.

Soluţiile jocurilor din „O. L." No. 50

STEAUA

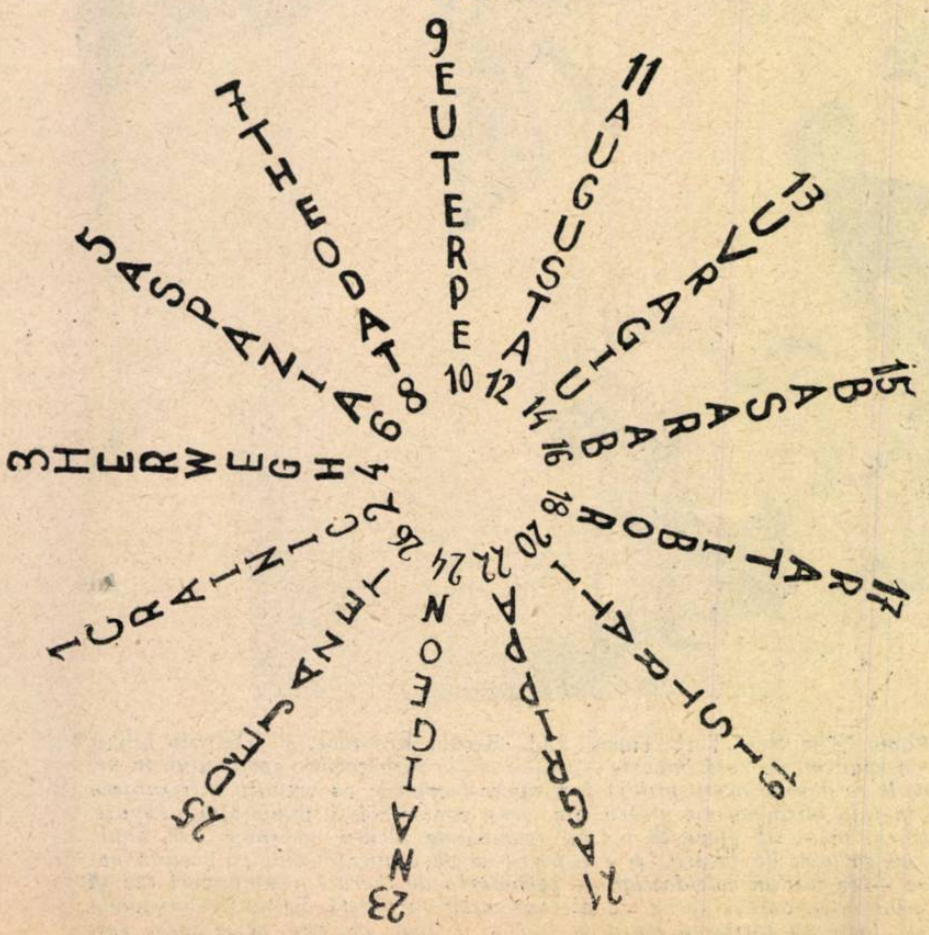

Un cross-country feminin prin noroi

(Photo-exclusivitate Keystone)

Cu toată vremea rea, la Wimbledon (Londra) a avut loc deunăzi un interesant cross-country feminin, la care au participat 150 de concurente. Iată un grup urmându-şi cursa prin ploaie şi noroi; toate fetele sunt vesele şi bine dispuse.

Soluţi le jocurilor

AU DESLEGAT NUMAI DUBLUL-ARITMOGRIF-SIMBOLIC :

Bucureşti : Emilian Costescu, Constantinescu Constantin, Ciodaru Ştefan, Fediuc Teodor, Nicolaescu Alexandru, Barbu Dumitru, Bălună Ioan, Bordeianu Adrian.

AU DESLEGAT NUMAI INCORONAŢII :

Zimnicea (Teleorman) : Constantin Dăscălescu şi Mircel Iordănescu.

PRIN TRAGERE LA SORŢI AU CAŞTIGAT:

Premiul stelei : Alexandrina Cpt. Cojiţă (Roman).

Premiul dublu aritmogrifului-simbolic : I. Gkingold-Learsy (Bucecea-Botoşani).

Premiul încoronaţilor : Sigmund Boniowsky (Câmpina).

*

Persoanele câştigătoare sunt rugate să ne trimeată adresele exacte, spre a li se putea expedia premiile.

Expediţia premiilor se face odată pe lună.

AU MAI DESLEGAT TOATE TREI JOCURILE DIN „O. L." No. 49 :

Bârlad : A. Dobrinescu.

Caracal : Dum. Dumitrescu, P. Ştef. Constantin şi Ilie T. Lupiţa.

Cernăuţi : Jean I. Mihalcea.

Cluj : Iosif Sipos.

Constanţa : Sorel Avramescu.

Ismail : T. Galea.

Râmnicu-Vâlcea : Puiu Pfitzner, Gigică, Tolescu, I. Borbescu, Cost. Dălban, Valerica Popescu, Lucica Iliescu, Bubi Boicescu, Mitty Anastasiu, Pascu Nicolae, Bela Niculescu, Nely Munteanu, Mimy Ştefleа, N. Grăsoiu, M. Ştefleа şi I. Dumitrescu.

Originea pomului de Crăciun

Primele popoare au venerat mult arborii; pădurile, aceste temple primitive, li se părură lăcaşul favorit al divinităţilor. Şi se ajunse a se atribui fiecăreea o predilecţie pentru cutare sau cutare copac. In modul acesta, stejarul fu consacrat lui Jupiter şi Cybelei; pinul maritim lui Bachus şi Pan; măslinul, Minervei; laurul, lui Apollo; mirtul, Venerei; frasinul, lui Marte, plopul, lui Hercule; cedrul, Eumenidelor; palmierul, Muzelor, etc.

Mai aproape de noi, la Gali, druizii venerau în deosebi stejarul şi mai ales vâscul, planta parazitară a acestui arbore, pe care îl culegeau cu un deosebit ceremonial. Ceremonia aceasta se numea «Vâsc de An nou».

Creştinismul, care a înlocuit superstiţiile păgânismului cu o religie pur morală, a luat arborilor toate înţelesurile religioase; dar popoarele moderne continuară să-i considere drept simboluri.

Pomul de Crăciun a rămas emblema anotimpului primăvăratec. E drept că la 25 Decembrie primăvara mai e departe; dar omul ia uşor speranţa drept realitate.

Crăciunul se serbează în cea mai mare parte la popoarele nordice de origine scandinavă şi germanică, care doresc mai mult ca altele revenirea anotimpului frumos. Mai ales în Norvegia se poate observa amănunţit vesela ceremonie reprezintată prin arborele Jule.

Numele acesta se găseşte la toate popoarele septentrionale: Irlandezii, Danezii, Suedezii spun Jul, Jeul, Jol; Englezii, Joule, Jeole, Yule, Yu; Anglo-Saxonii, Jéhal, Geol, Gehnil; Finlandezii şi Estonienii, Joulon, Joulo ; Celţii, Gevyl, Gevell; Laponii, Jouls.

Or, Yule e pur şi simplu simbolul solstiţiului de iarnă, şi arborele, craca, arbustul care îl reprezintă, înfăţişează renaşterea unui an plin de făgăduieli.

Serbările Yule datează dintr'o epocă preistorică. Se găsesc în Scandinavia cu mult timp înainte de introducerea creştinismului. Regele Olof le desfiinţă ca vestigii nelegiuite ale păgânismului.

Mai târziu, sub dominaţia de atunci necontestată a creştinismului, ele fură restabilite. Coincidenţa lor cu sărbătoarea Crăciunului, atât de scumpă întregului nord al Europei, le apără de prigoană. Se crezu că aceste serbări se fac în onoarea lui Christos, cu toate că numele lor de Yule sau Jule, pe care l'au păstrat, derivă din Jolner, una din poreclele lui Odin, zeul suprem din mitologia scandinavă.

ACTUALITATEA IN CARICATURA

Straşnic birt

— Bifteciul acesta e talpă curată! Cheamă pe patron.

— Scuzaţi, patronul lipseşte...

...Dumnealui ia masa în restaurantul de peste drum !...

DE AIA

— Cum au putut trăi strămoşii noştri fără telefon şi fără telegraf?

— Nici n'au putut, — au murit cu toţii !

SPIRIT INVENTIV

— D'apoi bine, Nicuşor, în umbrela ta cea nouă e o gaură!

— Am făcut'o eu, mămico. Acum, când o deschid, pot să văd când înceteză ploaia.

Ceva care lipsea

— D-le director, invenţia mea e de natură să revoluţioneze toată lumea.
— Şi ce invenţie ai făcut d-ta?
— Cinematograful mirositor !

LA EXAMEN

Profesorul: Mi se pare, tinere, că întrebarea mea îţi face dificultăţi...

Studentul: Nu, d-le profesor, — răspunsul.

VINĂ DUBLĂ

— Dar bine, bărbate, prea o faci de oaie cu lipsa ta de memorie! Am găsit azi în haina ta scrisoarea către mătuşa Polixenia, pe care ţi-am dat-o acum patru săptămâni ca s'o expediezi.

— Ai dreptate. Am scos atunci haina ca să-mi întăreşti la ea nasturii!

COMPLICAŢIE

— S'a logodit prietenul tău Sever.. L'ai felicitat?

— Nu, nu pot!

— Ai felicitat-o poate pe ea?

— Nici asta nu pot.

— Dar dece nu?

— Nu o cunosc pe ea, aşa că nu-l pot felicita pe el. Şi pe ea nu pot s'o felicit, fiindcă-l cunosc prea bine pe el !

PENIBIL

Musafirul (în grădină): Care e soţia dv.? Cea din dreapta sperietoarei sau cea din stânga?

Gazda: Cea din mijloc.

Bucurie mare

— E bine, copii, că vă bucuraţi atât de mult de acest frumos apus de soare !
— Nu e apus de soare, d-nă, — e şcoala noastră care arde !...

VINA LUI...

— Da, zise d-na Nimicescu, soţul meu e grozav de neglijent. Niciodată nu are nasturi la rufăria şi îmbrăcămintea lui.

— Nu cumva, Mando, răspunse prietena, nu au fost bine cusuţi?

— Apoi asta e! Şi le coase totdeauna prea superficial!

CE MAI ÎNTREBI?

Ea: Mă vei iubi, când vom fi căsătoriţi, tot atât ca acum?

El: Ce mai întrebi? Nu ştii că am iubit totdeauna mai mult femeile măritate?

Scepticism

— Certificate de bună purtare! Ce dovedesc ele? Toată lumea are asemenea certificate... Am şi eu unul !

CEL DINTÂI

Unchiul examină pe cei patru nepoţi.

— Cum o duceţi cu şcoala? întreabă el.

Nicu răspunse:

— Eu sunt cel dintâi la franceză !

— Bravo!

— Eu sunt cel dintâi la matematică, se laudă Costel.

— Bravo!

Georgică strigă:

— Eu sunt cel dintâi la franceză !

Unchiul îl laudă şi pe el. Numai micul Gigel nu zice nimic.

— Dar tu, Gigel? întreabă unchiul. Eşti şi tu cel dintâi?

— Şi încă cum, răspunde Gigel, eu sunt cel dintâi care o şterge pe uşă afară când s'a isprăvit ora!

ACTRIŢĂ

Tatăl era furios:

— Ce? Vrei să te însori cu o actriţă? Niciodată !

— Parcă n'ar fi actriţe toate femeile! răspunde calm fiul.

Precizare

— Când te întorci?
— Când voi avea chef!
— Bun!... Dar să ştii... mai târziu nu!

LA MASĂ CU UN BANDIT CORSICA

INTERVIEW CU VESTITUL ROMANETTI

Încă şi astăzi, în secolul al douăzecilea, banditismul e în plină înflorire pe insula Corsica. Un oarecare Romanetti, căpitan de tâlhari, exercită acolo o teroare, căreea nu-i pot pune stavilă nici cele mai iscusite potere trimise mereu în căutarea lui. Puterea sa e atât de mare, că a fost poreclit — şi cu drept cuvânt — «regele banditilor corsicani».

Reporterul unui ziar german a făcut de curând o excursiune prin Corsica, şi cu această ocazie i s'a prezintat prilejul de a face o vizită şi acestui temut demon al munţilor.

După o lungă călătorie cu maşina — şi anume plecând din Ajaccio, capitala Corsicii —, reporterul a ajuns, după numeroase întortochieri şi drumuri ascunse, la destinaţie. Banditii cari îl însoţeau, călăuziseră într'adins automobilul astfel, ca o eventuală urmărire ulterioară să devie imposibilă.

Drumul se termină în mijlocul unui desiş inextricabil. Imposibil să mai poată continua cineva, de acolo, călătoria cu maşina. Oaspele trebui deci s'o ia pe jos, şi marşul acesta dură peste o oră, prin păduri şi peste torente sălbatece de munte.

Deodată se auzi un ameninţător: «Stăi!», şi ziaristul văzu o ţeavă de puşcă îndreptată asupra sa. Banditii dădură parola, şi abia după aceea nouii veniţi îşi putură continua drumul.

La vreo sută de metri mai încolo, grupul se opri. Ajunseseră în sălaşul lui Romanetti.

Fiicele şi nepoatele «regelui banditilor corsicani» îl primiră pe reporter în chipul cel mai cordial, oferindu-i vin. Apoi se deschise o uşă, şi în prag îşi făcu apariţia Nonce Romanetti în persoană.

E un om mărunt cu o mustăcioară mică. Intreaga sa înfăţişare e cât se poate de simpatică.

— Aţi venit aci spre a-l vedea pe tâlharul Romanetti? întrebă el foarte calm.

Şi se uită la ziarist.

Apoi se aşeză la masă, luă un pahar de vin şi continuă zâmbind:

— Eu sunt. Să ridicăm dar paharele şi să le ciocnim în sănătatea mea!

Apoi, fără a se lăsa prea mult rugat, căpitanul tâlharilor corsicani — care vorbeşte o franţuzească impecabilă — începu să povestească câteva din isprăvile sale.

*

Comanda tâlharilor din banda sa o are de peste şaptesprezece ani. De patru ori a fost condamnat la moarte, bineînţeles mereu în contumacie.

In anul 1910 a fost pentru prima oară acuzat de omor, pentrucă a ucis pe un oarecare Carbricca. Acesta afirmase că Romanetti i-ar fi furat o vacă. O atare afirmaţie era de natură să-l scoată din fire pe căpitanul banditilor.

— I-aş fi cumpărat vaca, asigură el din nou. Dar o asemenea minciună nu puteam s'o tolerez. Era pur şi simplu jignitoare. Şi ea l'a costat viaţa.

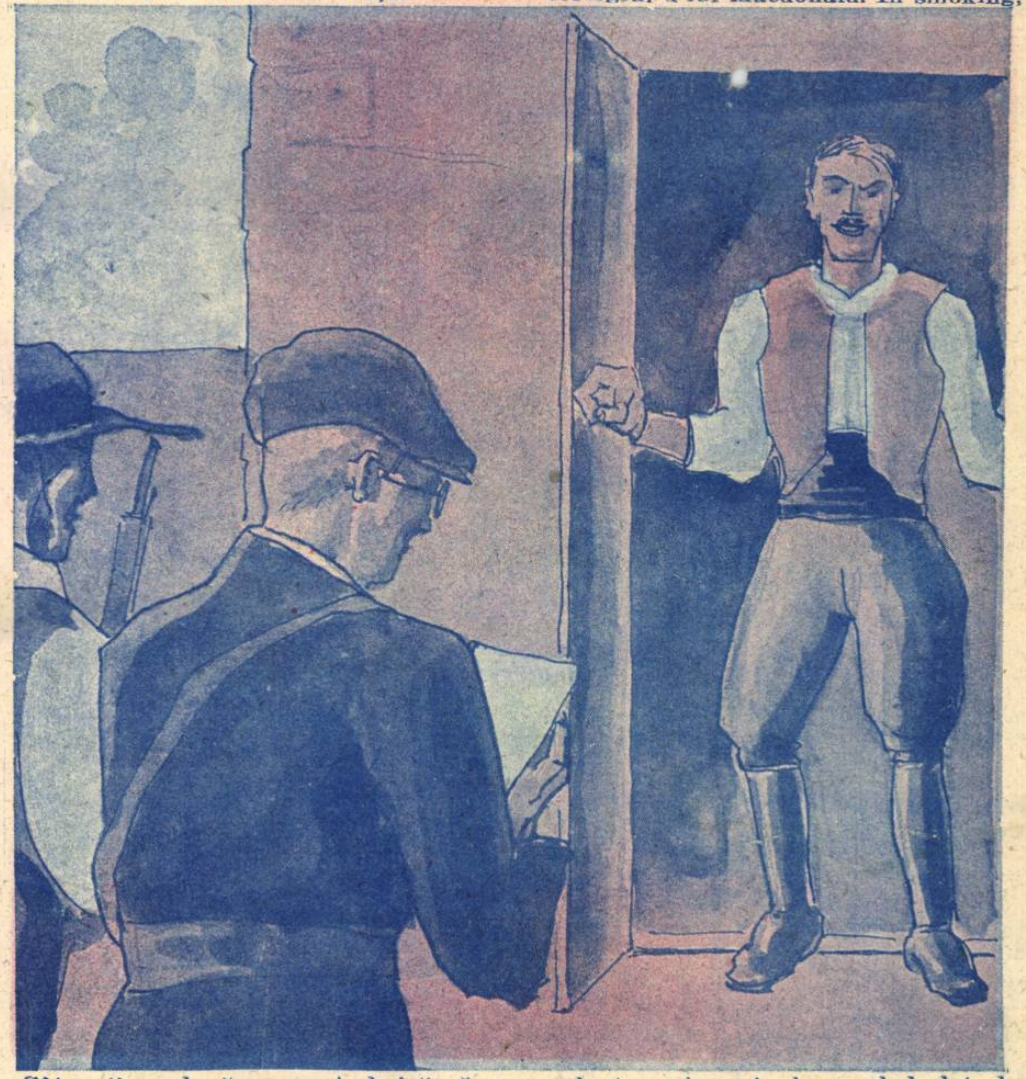

Câtva timp după aceea, trebuiră să moară Carli şi Pierangeli. Aceştia doui, banditi şi ei, se dăduseră drept Romanetti, spre a stoarce bani de la locuitorii din munţi, cari se tem firesţe cumplit de vestitul căpitan de tâlhari. Abuzul făcut cu numele său îl sili pe Romanetti să-i condamne la moarte, şi sentinţa fu executată firesţe imediat de tovarăşii săi.

In anul 1920, Romanetti a ucis ziua în amiaza mare, într'un restaurant din Ajaccio, pe un inspector de poliţie, care voise să aresteze pe unul din oamenii săi...

*

Să nu vă închipuiţi însă cumva că acest «rege» al banditilor stă toată vremea numai în munţi, ascuns. Nu! De foarte multe ori el pleacă în lumea civilizată, pe care o cunoaşte dealtfel perfect. E tot atât de bine iniţiat şi în distracţiile oraşelor, precum şi în cele mai recente atracţii internaţionale.

Una din cele mai îndrăzneţe isprăvi ale sale a fost participarea sa la primirea făcută cu toate onorurile primului ministru al Angliei, acum doui ani, când acesta a vizitat insula Corsica. Romanetti a urmat într'un automobil cortegiul d-lui Macdonald. In smoking, a luat apoi parte la un bal dat de prefectul din Ajaccio în cinstea primului ministru al Angliei...

*

Inainte de a-şi lua rămas bun de la reporterul care-l vizitase, Romanetti organiză o mică serată dansantă, la care se bău şi se cântă foarte mult. A doua zi, ziaristul fu condus din nou de banditi, până la Ajaccio.

Când urmă să se despartă, în capitală, de însoţitorii săi, aceştia îi înmânară o legitimaţie, redactată în limba ţării şi iscălită de Romanetti. Era un fel de pasport, mulţumită căruia redactorul german se putea opri în orice parte a Corsicii, fără a fi expus vreunei primejdii sau vreunui atac din partea oamenilor lui Romanetti, cari sunt răspândiţi peste toată insula...

Decembrie 1930 — 40 de pagini -- 10 Lei — Anul IX. No

OGLINDA LUMII

REVISTĂ SĂPTĂMÂNALĂ ILUSTRATĂ DE ACTUALITATE

Sărbători fericite, iubiți cititori!

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII -IAȘI-